Nr. 52

25 DEC. 1965
VERSCHIJNT
WEKELIJKS

SJORS

van de Rebellenclub

de mijn van PAPY

WIE DICHTERBIJ KOMT, KRIJGT EEN GAATJE IN ZIJN LIJF!

IK BEN DE SHERIFF EN IK ZAL VALSE BILL STRAFFEN!

WAT WIL JE LIEVER: MET MIJ MEEGAAN OF MET DEZE HEREN?
LATEN WE MAAR GAAN!

U ZIET DAT MENEER PEARSON MIJ VRIJWILLIG VOLGT!
JA!
JA!
JA!
JA!
JA!
JA!
JA!

DANK U. ZORGT U VOOR DIE HEREN. BIND ZE, MAAR MISHANDEL ZE NIET!

LATER...

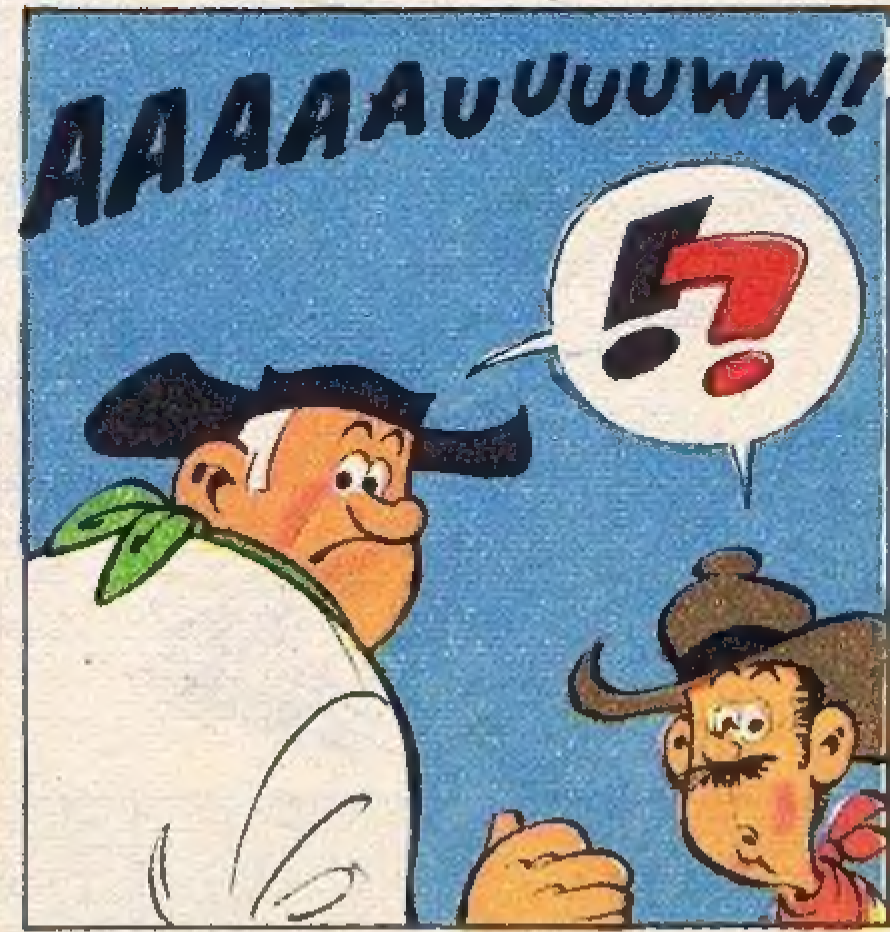

NA U, MENEER...

NU GAAN WE EENS **PRATEN!**

INTUSSEN...
DE SHERIFF KENT ZE SLECHT. LATEN WE DAT GESPUIS TOCH OPHANGEN.
HELP!

RUSTIG, BILLY. WE HEBBEN GEEN ENKEL BEWIJS TEGEN HEN. DE RECHTER ZAL ZEGGEN, DAT WE EERLIJKE BURGERS OPGEHANGEN HEBBEN.

JE HEBT GELIJK: WIJ WINDEN ONS TE VEEL OP...
HET LOONT DE MOEITE NIET ZE TE BINDEN. DE SHERIFF MOET ZE TOCH WEER LOSLATEN...

AAAAAUUUUWW!
!?

EMASHEY

Als de sheriff het opneemt voor de bedrogen Papy Emashey, wil de bevolking van Oldgoldtown de boeven meteen ophangen.

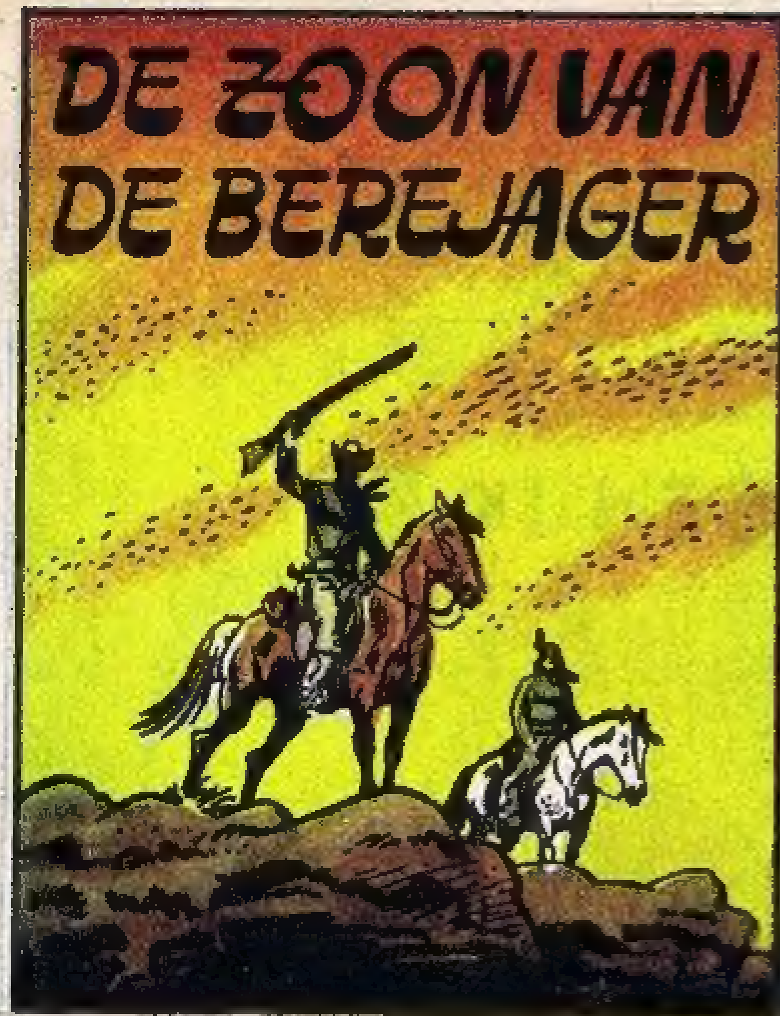

DE ZOON VAN
DE BEREJAGER

MARTIN
EN BOB ZIJN IN
GEVAAR!

EEN
GRIZZLYBEER!

PANG!
PANG!

DE BEER RICHT ZICH OP ZIJN
ACHTERPOTEN OP...
GRRR!!

...DOET EEN STAP NAAR
VOREN...
PANG!

...EN STORT NEER...

HELP!
BOB IS DOOD!

DE BEER!
DE BEER!
STA OP,
BANGERIK!
DE BEER IS
DOOD!
ARRANZ. 65.

DE BEER IS DOOD! MENEER MARTIN EN BOB HEBBEN DE BEER OVERWONNEN!
ZEG, SCHEP NIET ZO OP!

MIJN JONGE BROEDER HEEFT ZICH ZEER MOEDIG GETOOND!
ALS JULLIE NIET NET OP TIJD GEKOMEN WAREN, WAS HET MISSCHIEN HEEL ANDERS AFGELOPEN!

DE KOGELS HEBBEN HEM PRECIES IN HET HART GETROFFEN.
WE ZULLEN NOOIT WETEN OF HET MIJN KOGELS WAREN DAN WEL DIE VAN JULLIE.

IN HET KAMP GEBRUIKEN ONZE VRIENDEN EEN STEVIGE MAALTIJD. MARTIN KRIJGT DE HUID VAN DE BEER ALS BELONING.

ZIET MIJN BROEDER OOK DIE VIER LICHTEN DE PUNTEN IN DE DUISTERNIS?

JA. TWEE MANNEN BESPIEDEN ONS.
LAAT MIJN BROEDER DE LINKSE VOOR ZIJN REKENING NEMEN.

ALS DE SPIONNEN DAKOTA'S ZIJN, ZULLEN DE POGINGEN VAN ONZE VRIENDEN OM DE BEREJAGER TE BEVRIJDEN NUTTELOOS ZIJN.

OLD SHATTERHAND EN WINNETOU MAKEN ZICH KLAAR OM VANAF DE KNIE TE SCHIETEN ZONDER HET GEWEER AAN DE SCHOUDER TE BRENGEN.

een YANKEE

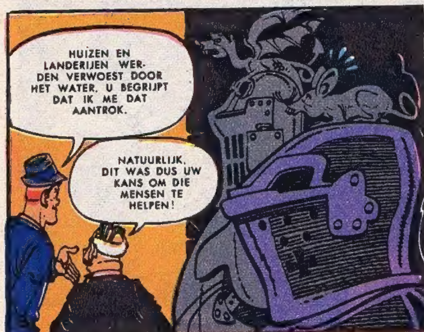
aan het hof van KONING ARTHUR

NAAR DE ROMAN VAN MARK TWAIN

Hank Morgan is op vreemde wijze in de middeleeuwen terechtgekomen en wordt aan het hof van koning Arthur beschouwd als een groot tovenaar.

IK HEB GEHOORD DAT JE WAT AARDIGE TRUCS KENT, MAAR VAN HET DODEN VAN DRAKEN EN REUZEN HEB JE GEEN KAAS GEGETEN!
UHUMMM...

ALS U IN PLAATS VAN STERKE VERHALEN OP TE HANGEN EENS UW HANDEN UIT DE MOUWEN ZOU STEKEN OM DIE ARME MENSEN TE HELPEN. . .
W...A...T...?
IK? WERKEN?!!

JIJ ZIELIGE AARDWORM! IK VERMORZEL JE ALS EEN VLIEG TUSSEN MIJN VINGERS!

HOE DURF JE ZO TE SPREKEN!. . . TEGEN MIJ NOG WEL! DAARVOOR ZUL JE BOETEN!
WE ZULLEN ZIEN. IK BEN NIET HANDIG MET EEN ZWAARD, MAAR ER ZIJN ANDERE MANIEREN OM TE KNOKKEN!
WAT? WIL JIJ MET MIJ VECHTEN?!

INDERDAAD, VRIEND' HOE VIND JE DEZE TRUC?
DAT IS NOU EEN DIRECTE RECHTSE!

DIT KAN NIET! IK, RIDDER SAGRAMORE, KAN ZO'N ONBESCHAAMDHEID NIET TOLEREREN!
SPAAR HEM, HEER SAGRAMORE! HIJ WIST NIET WAT HIJ DEED!

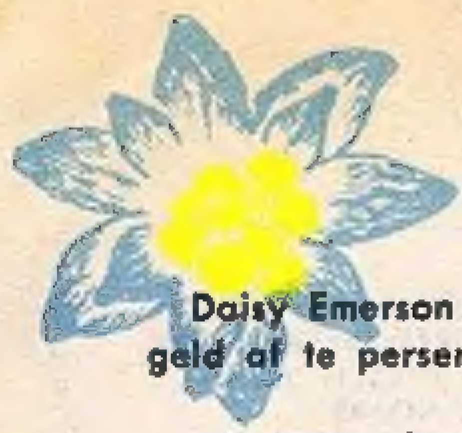

TOCH DEED HIJ HET! EN DAARVOOR ZAL IK HEM STRAFFEN!
SPAAR HEM, HEER SAGRAMORE! HIJ WAS ZO'N GOEDE TOVENAAR!

IK ZAL ZE EENS WAT LATEN ZIEN. AL LIJKT HIJ GEEN ZACHT EITJE, TOCH VERKOOP IK MIJN HUID ZO DUUR MOGELIJK!

REIK MIJ DE ROEDE! HET IS VOORGOED UIT MET ZIJN LAGE LISTEN!
HET SCHIJNT MENENS TE ZIJN. IK ZAL EENS EEN GAATJE PRIKKEN IN DIE WINDBUIL!

TREED NADER, HOND, EN ONTVANG JE VERDIENDE PAK SLAAG. SNEL, KOM HIER!
KOM MAAR OP ALS JE DURFT! JE ZULT ERVAN LUSTEN!

JE WEIGERT MIJ TE GEHOORZAMEN? MIJ, DE DAPPERSTE RIDDER VAN CAMELOT!
JA, WANT IK BEN NOGAL GOED IN WAT ZE BIJ ONS JUDO NOEMEN!

RAADSELS ROND DE EDELWEISS-SCHOOL

Duc is bezig Daisy Emerson alias juffrouw Sally geld af te persen. Onze vriendinnen willen haar helpen en nemen haar mee naar de stad.

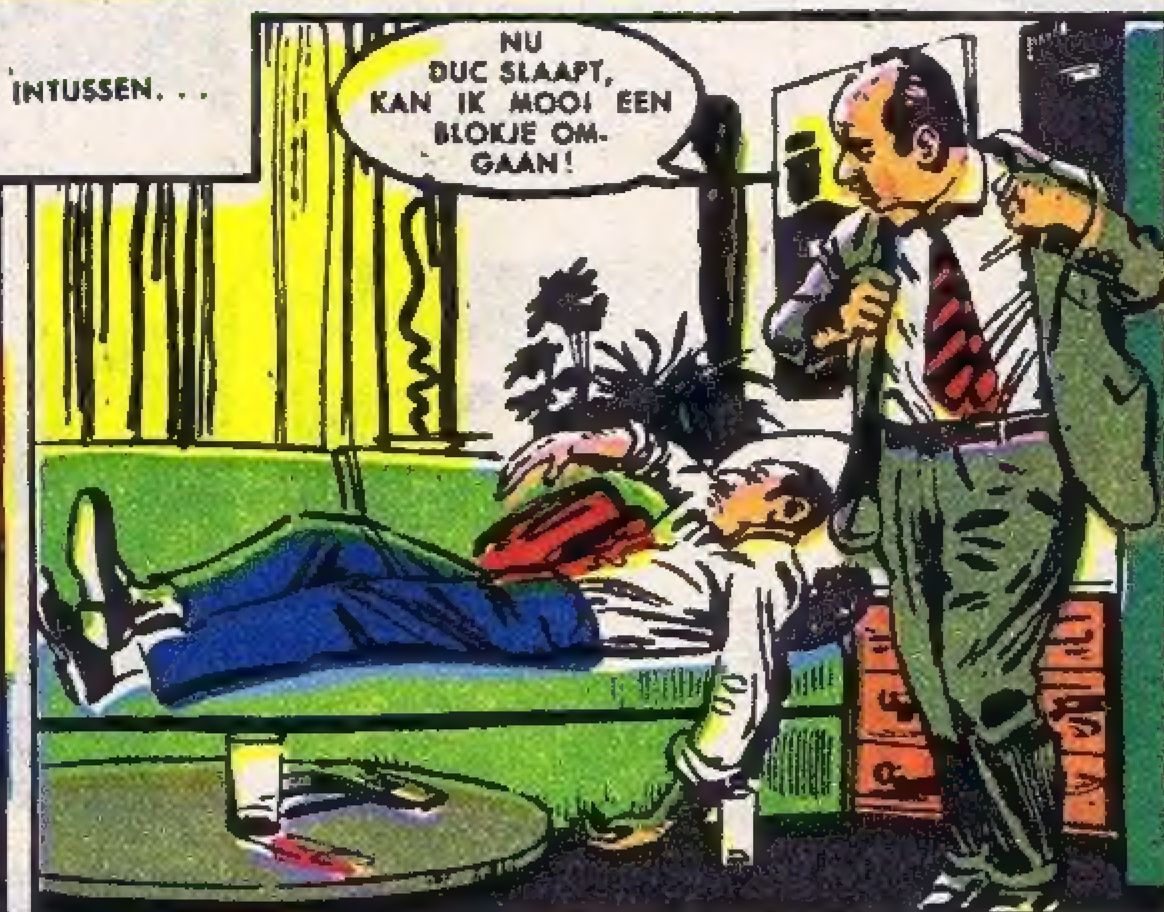

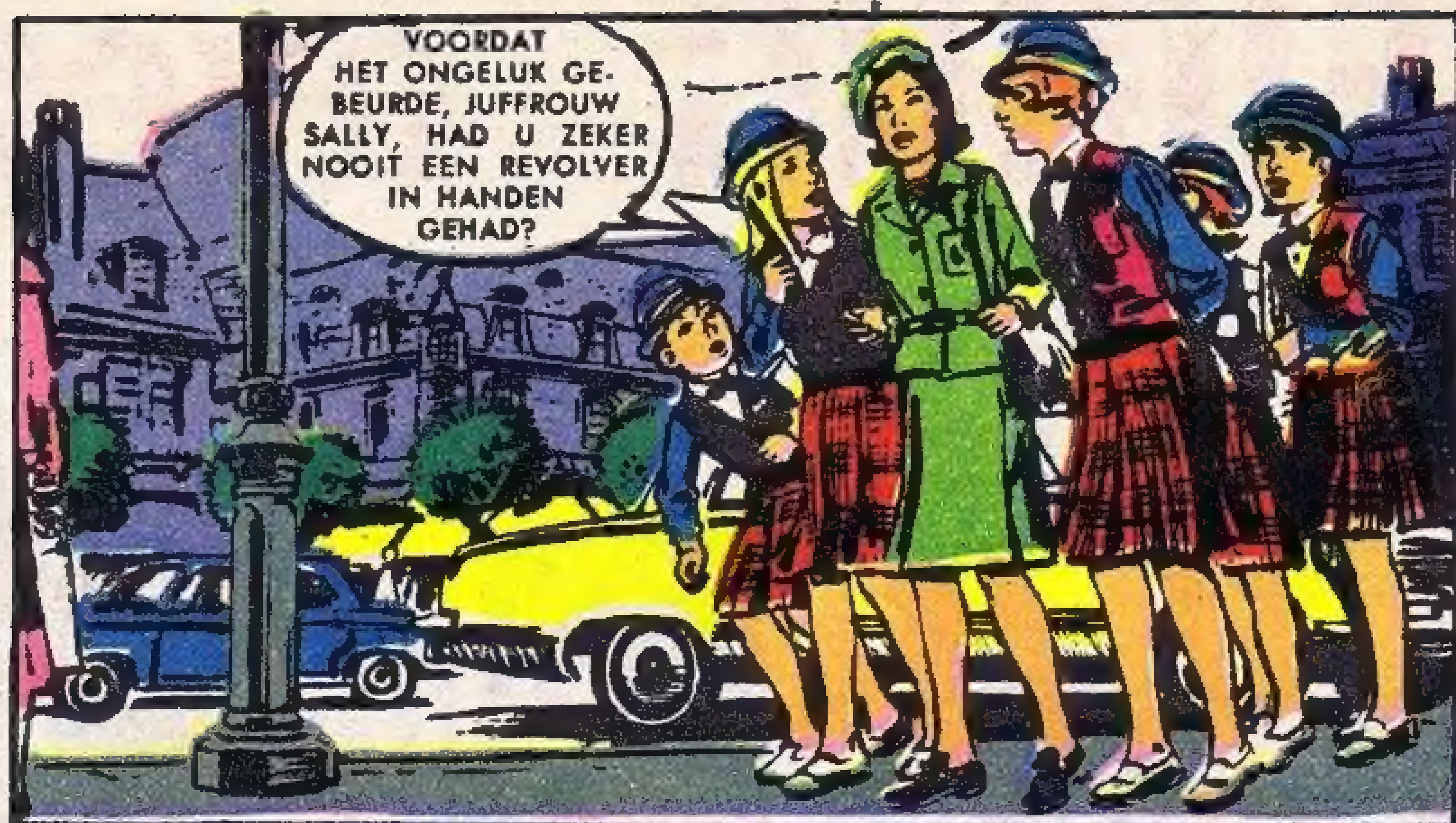

ONZE VRIENDINNEN ZIJN INTUSSEN IN DE STAD AANGEKOMEN...

Tiger Joe
is tot de maharadja
doorgedrongen. . .

DREIGING over

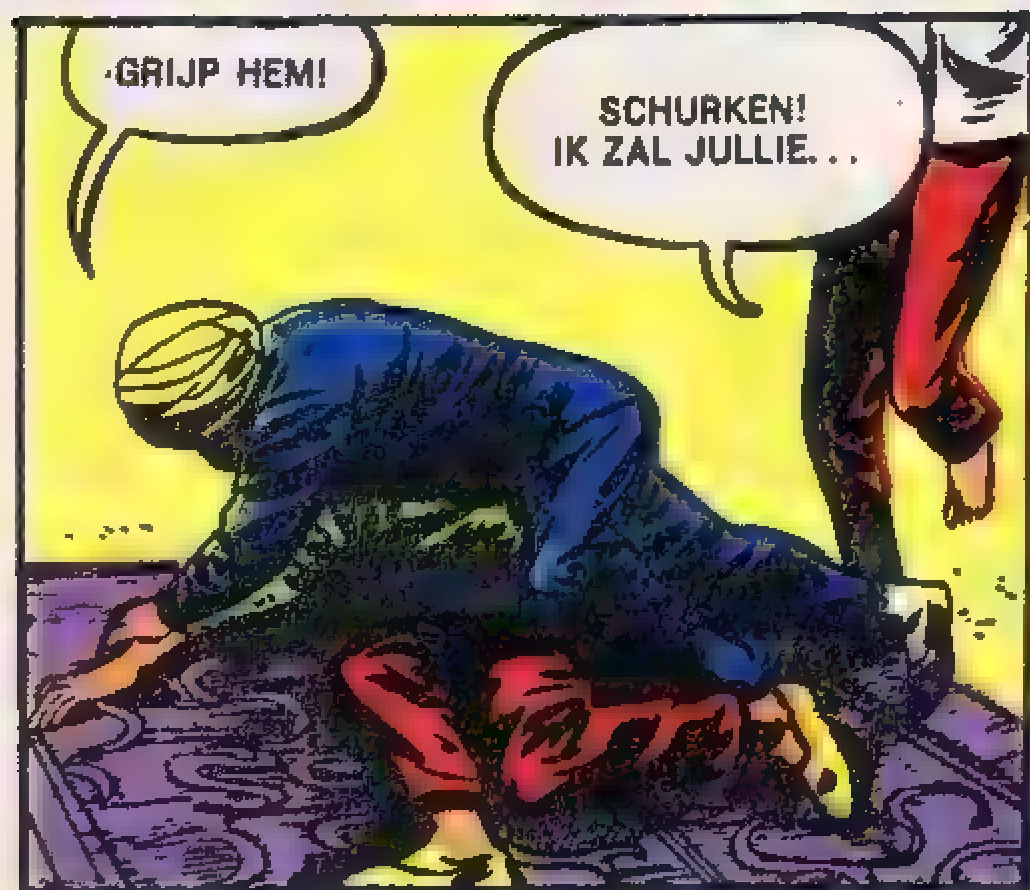
GOPAL | een avontuur van TIGER JOE

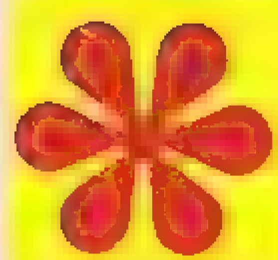

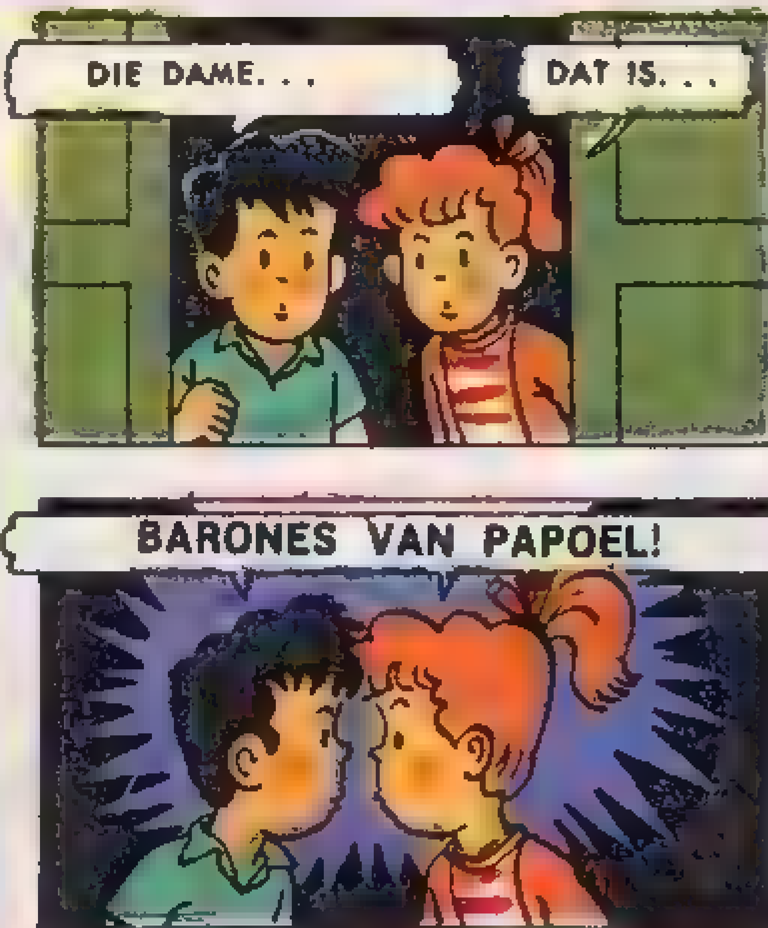

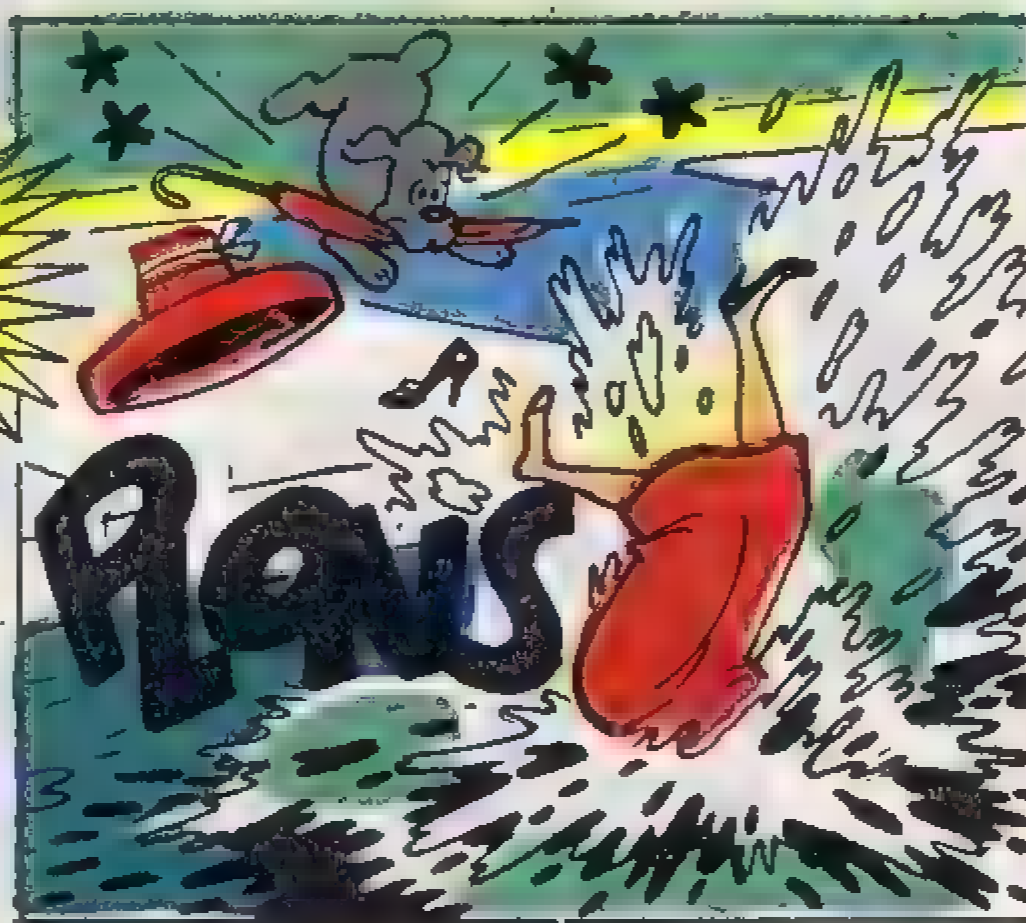
Avontuur in de

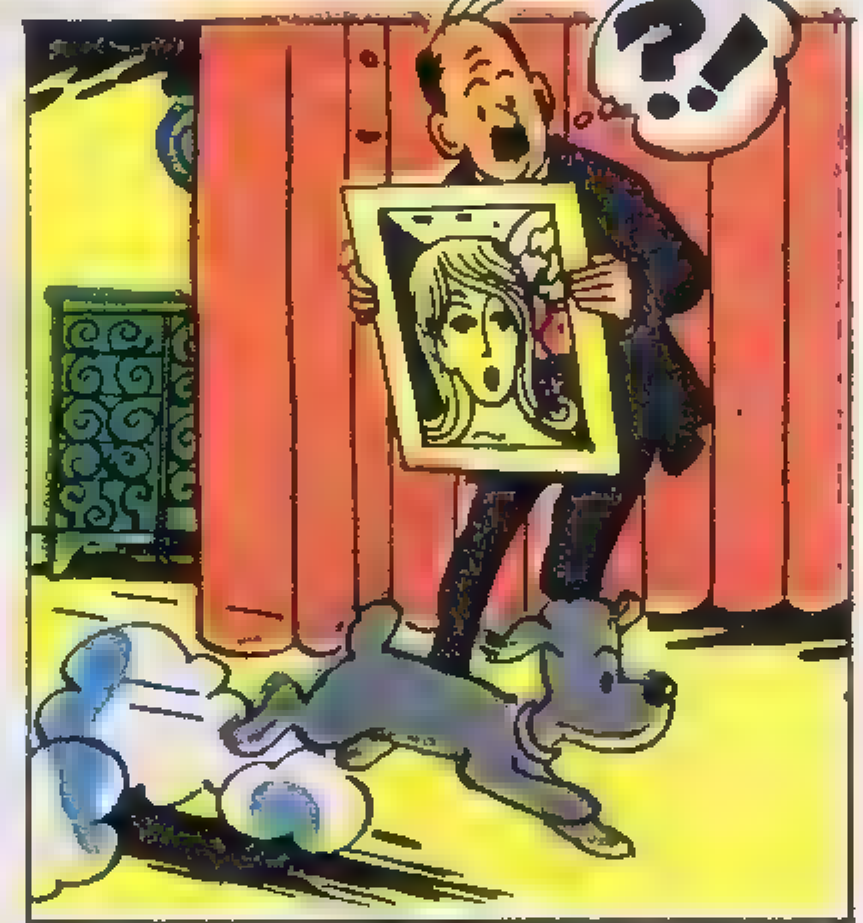

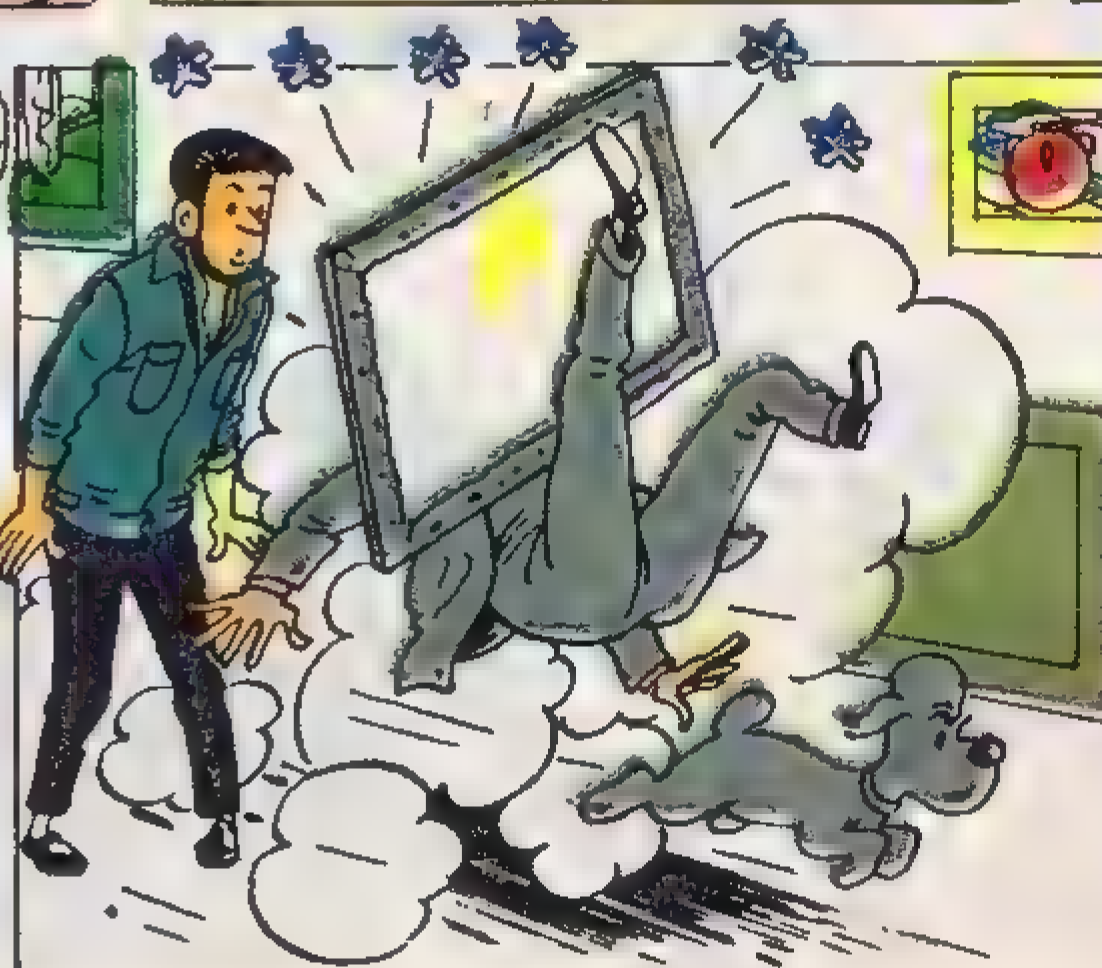

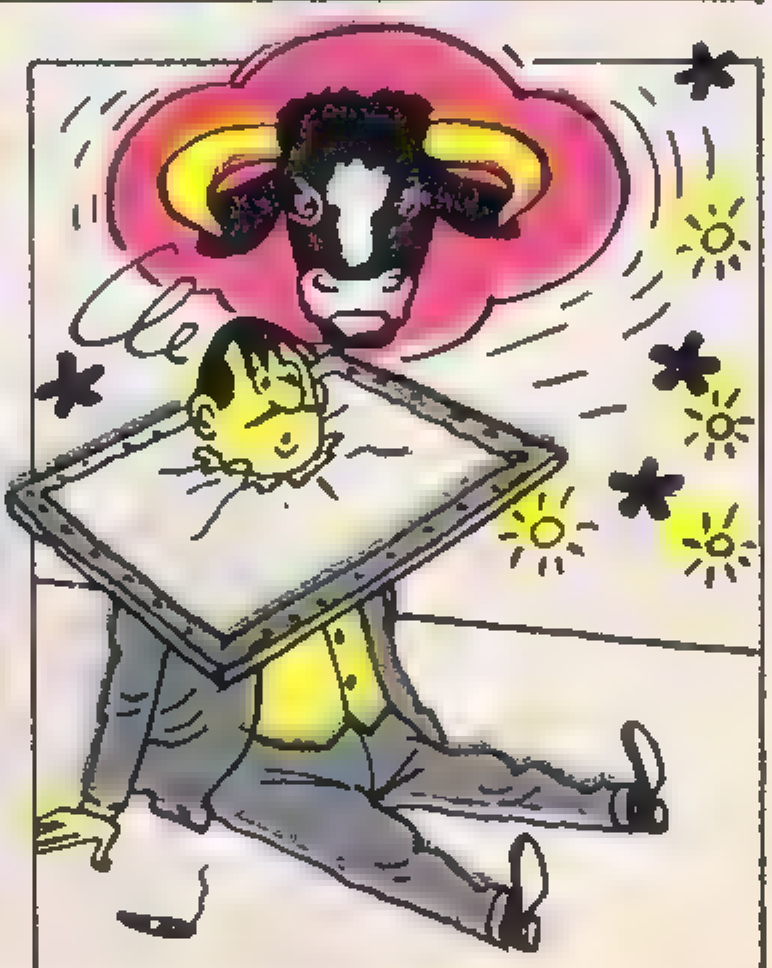

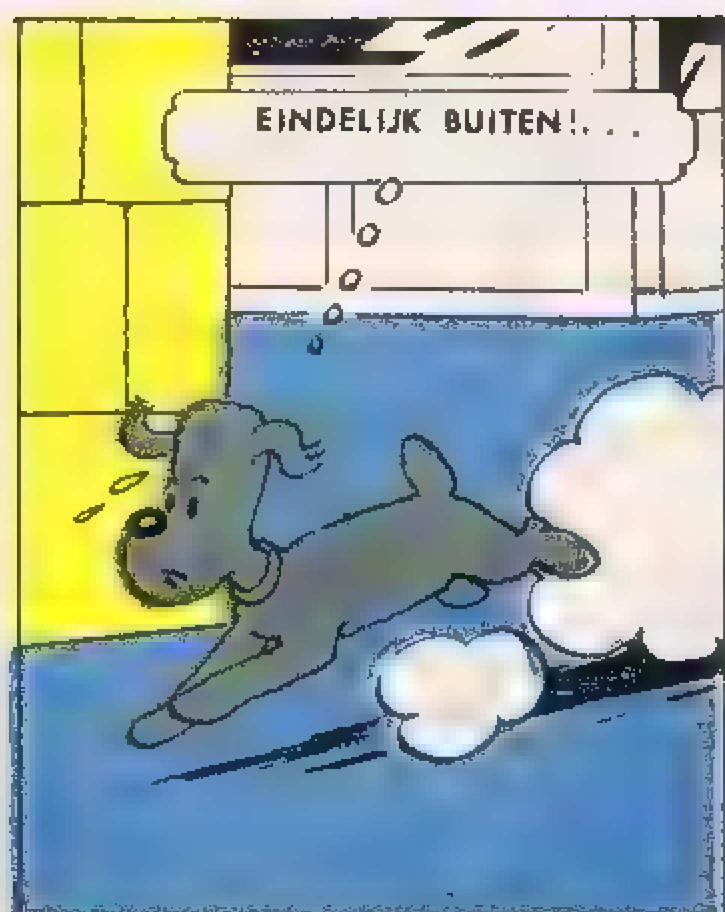

PYRENEEËN

Tom en Tanja gaan in de Galeria Fandilla op onderzoek uit. Opeens...

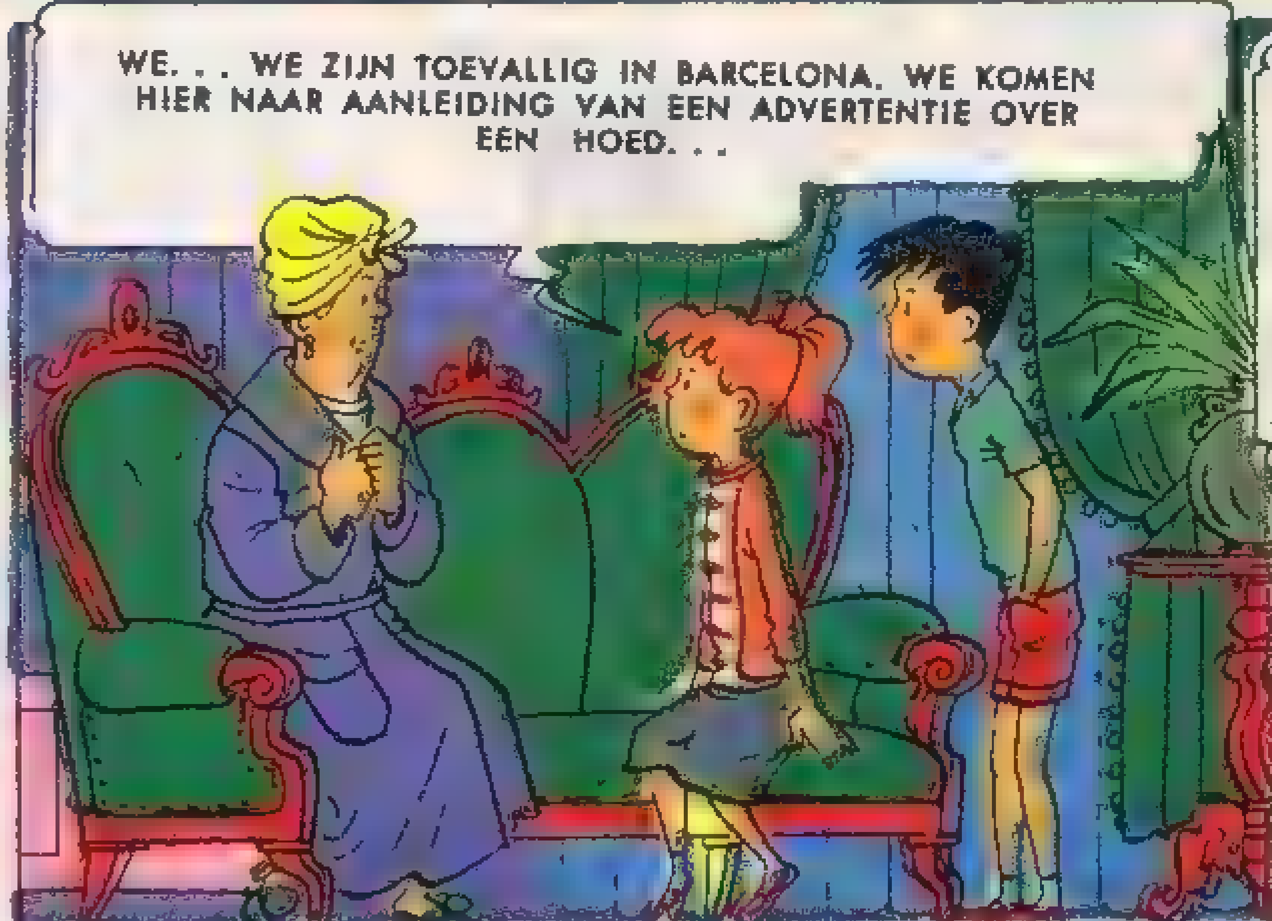

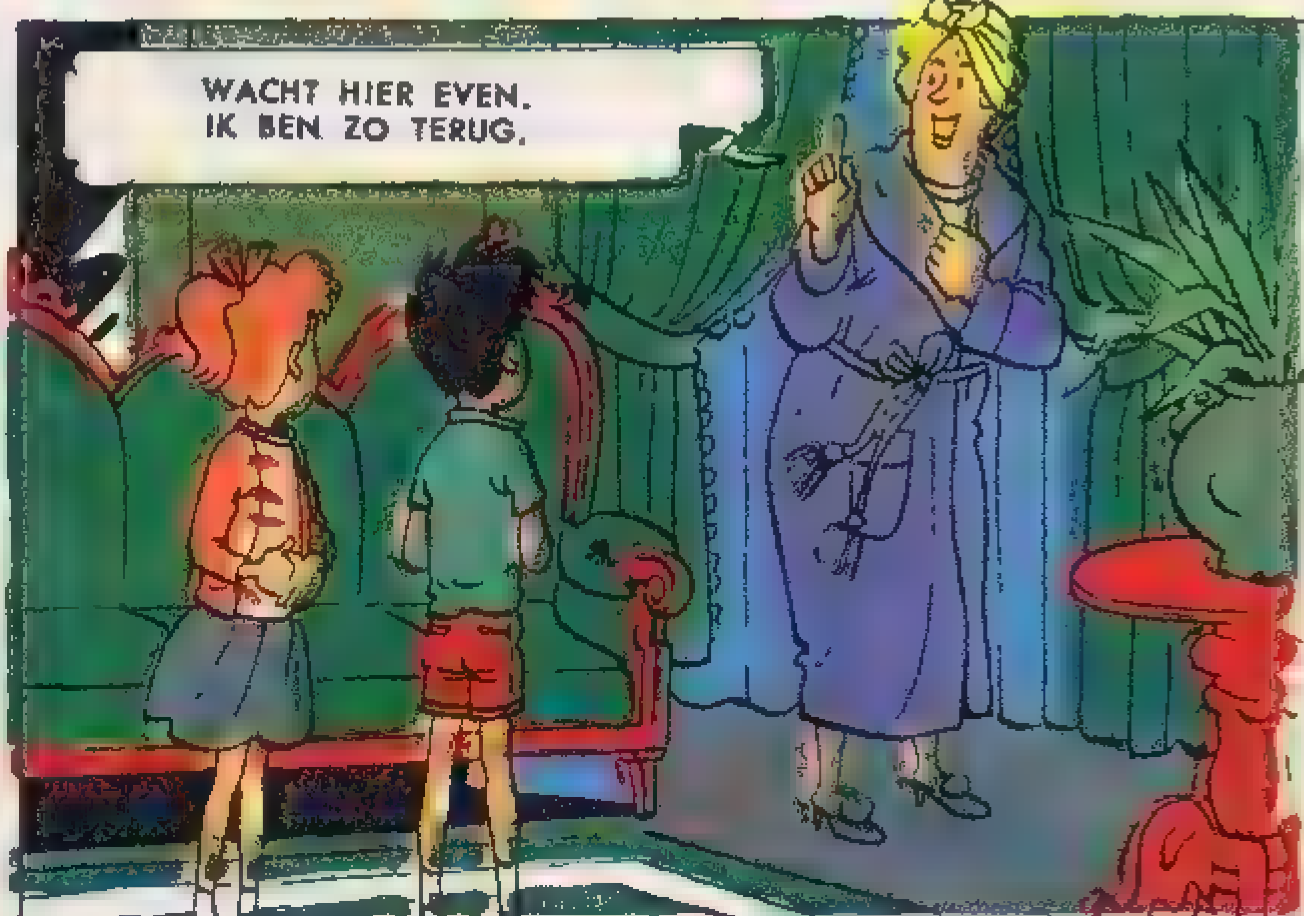

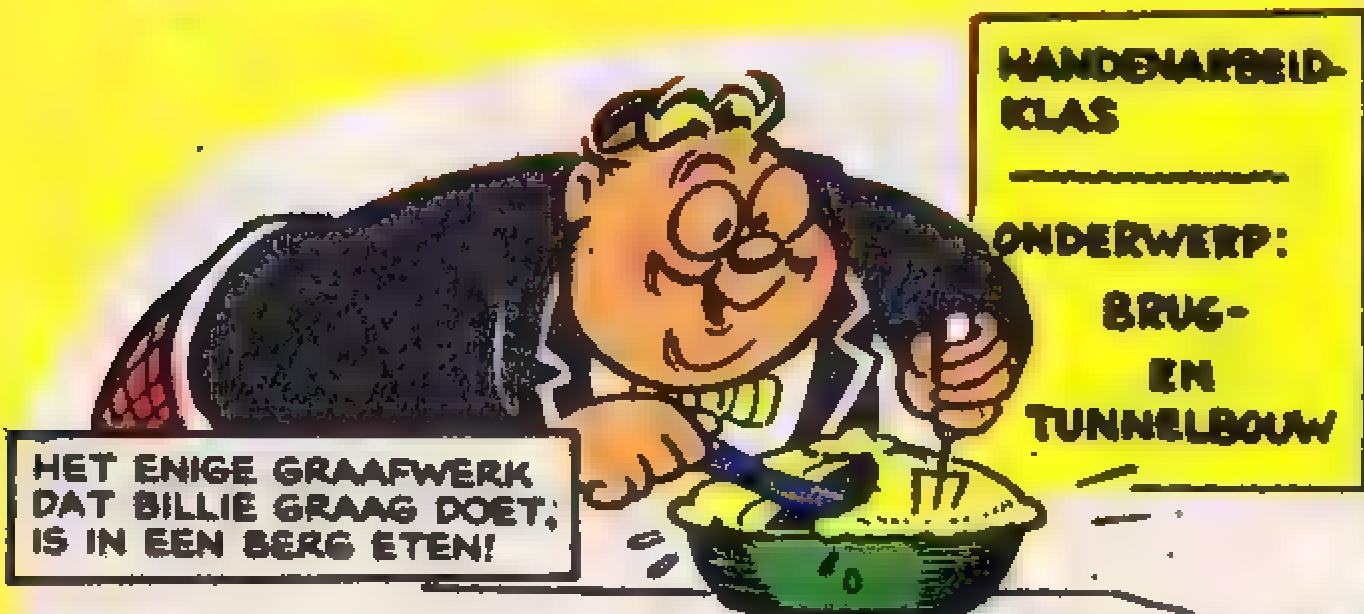

Billie Turf

het dikste studentje ter wereld

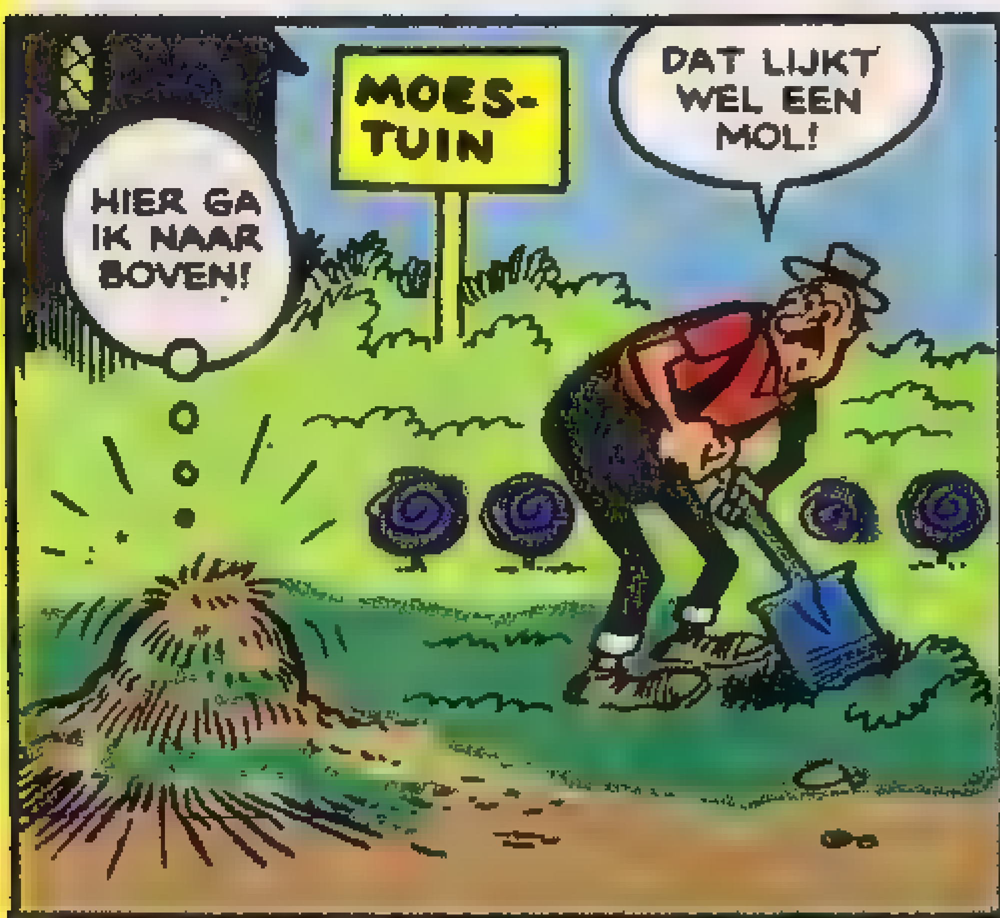

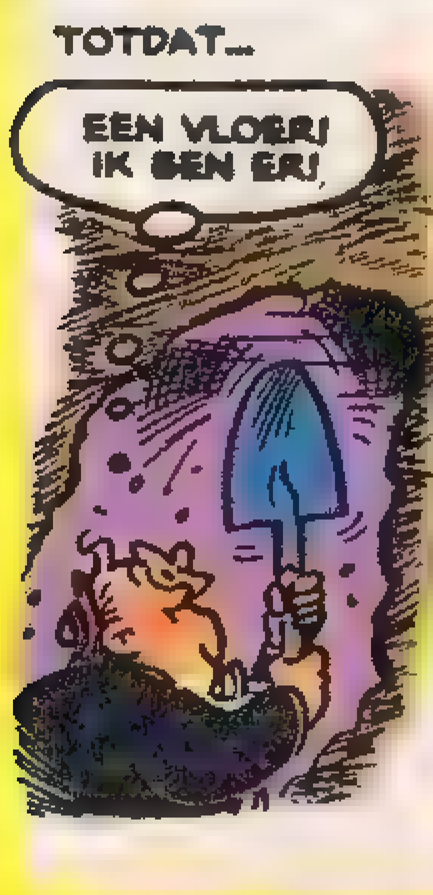

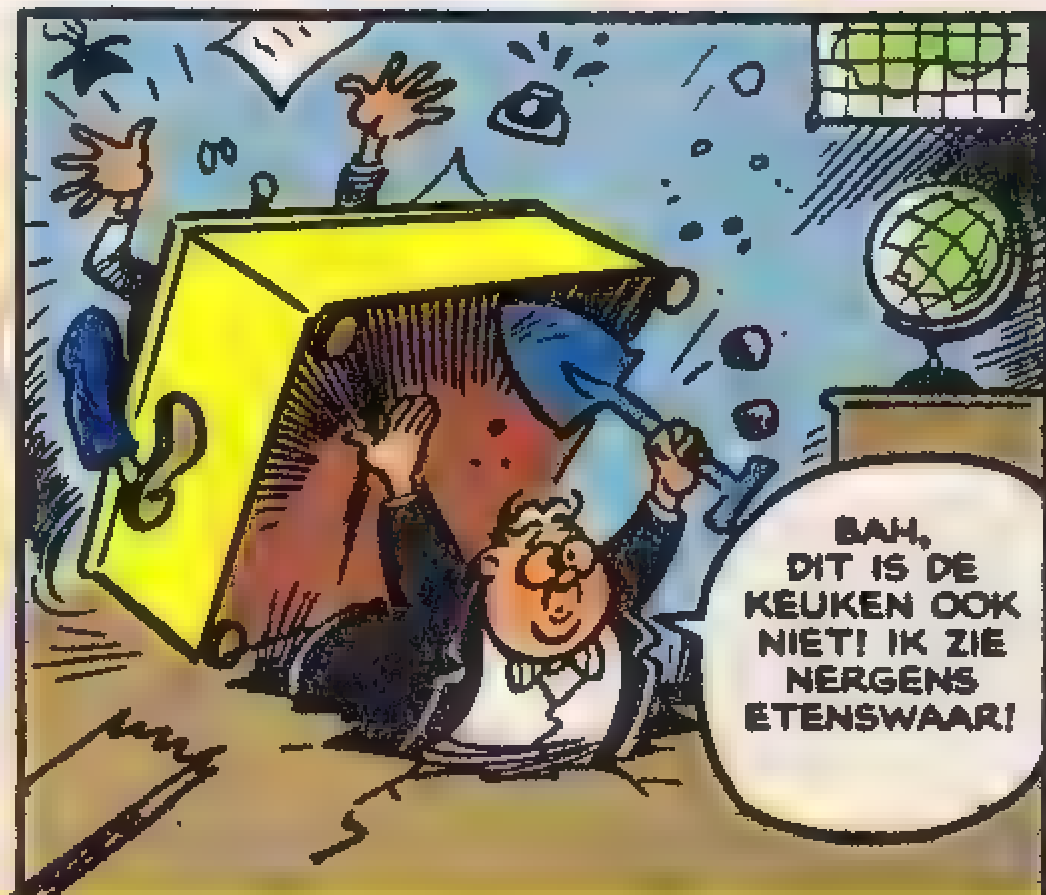

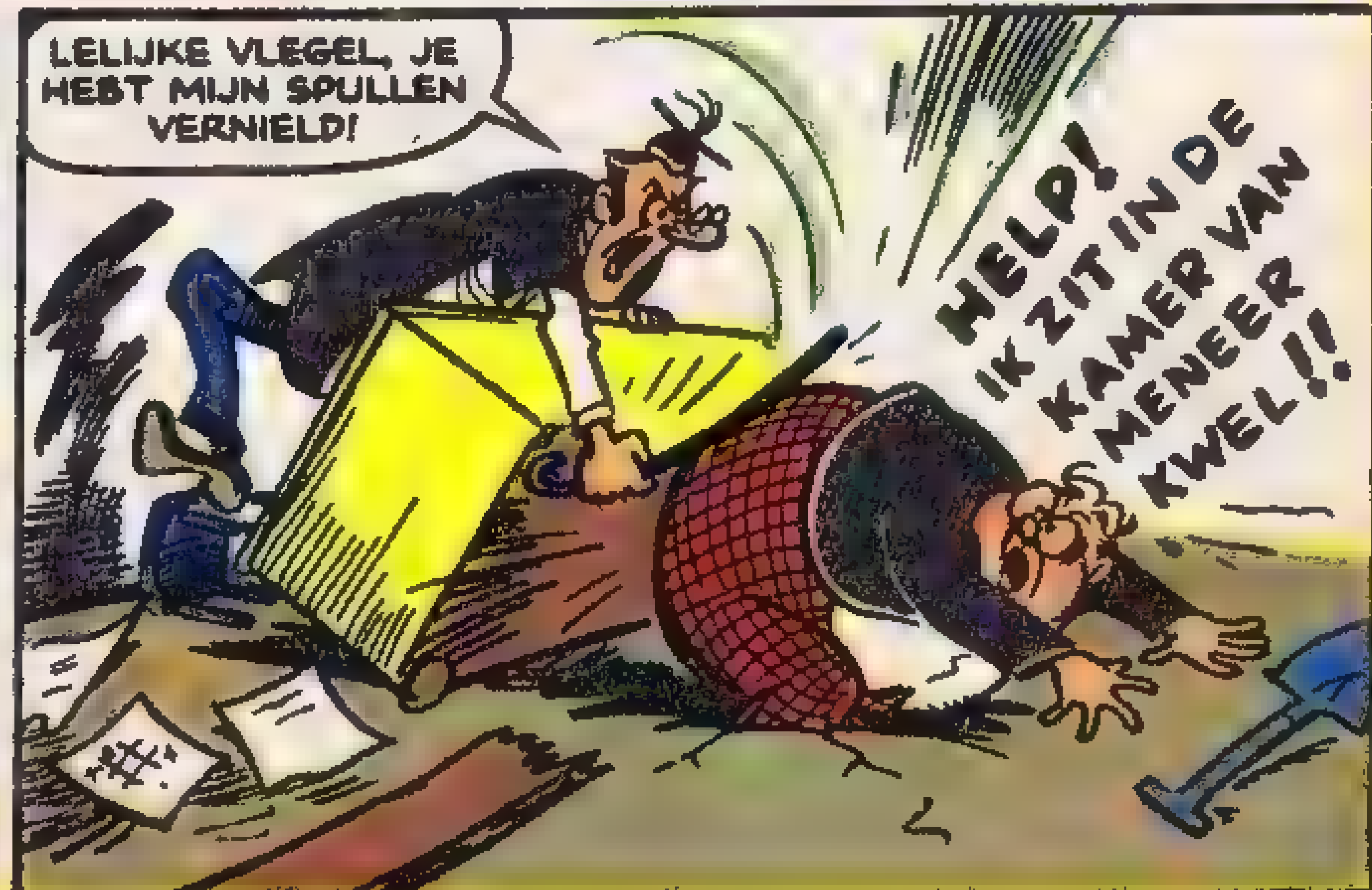

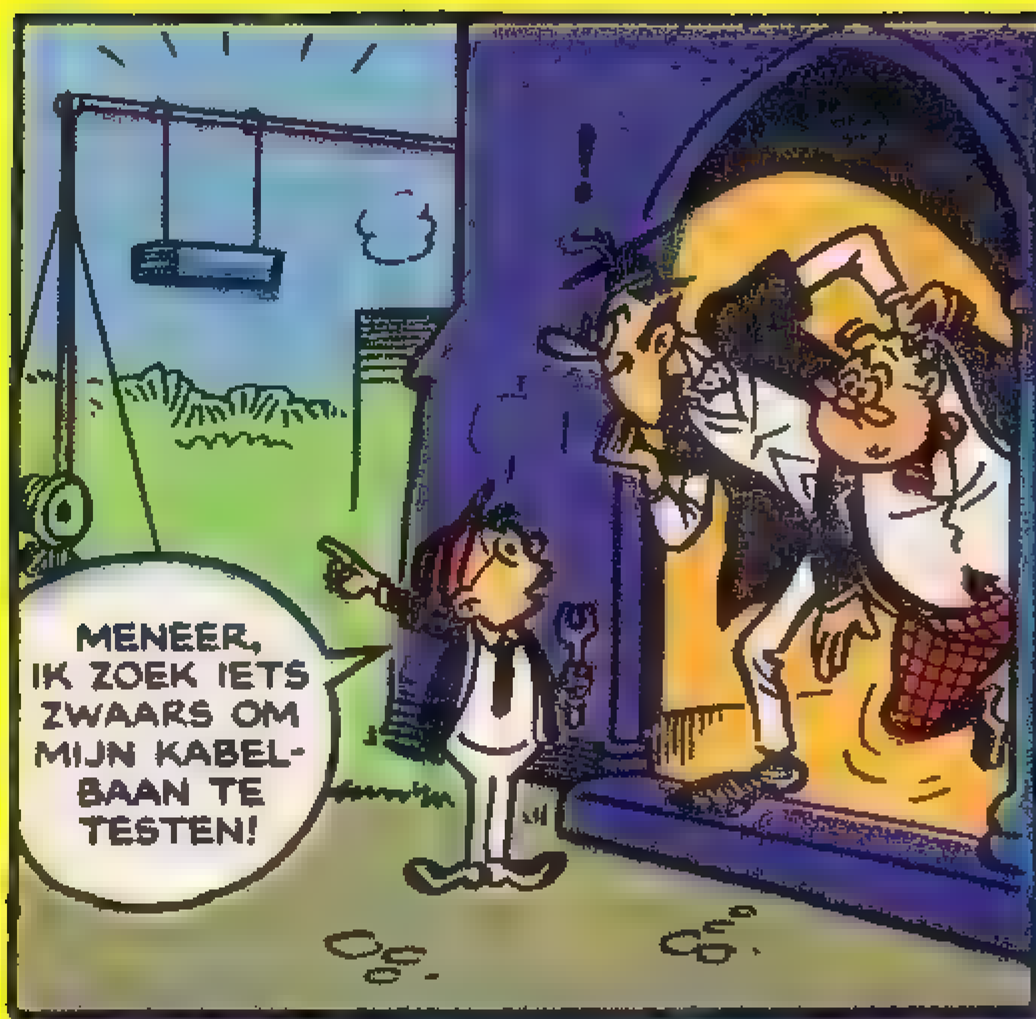

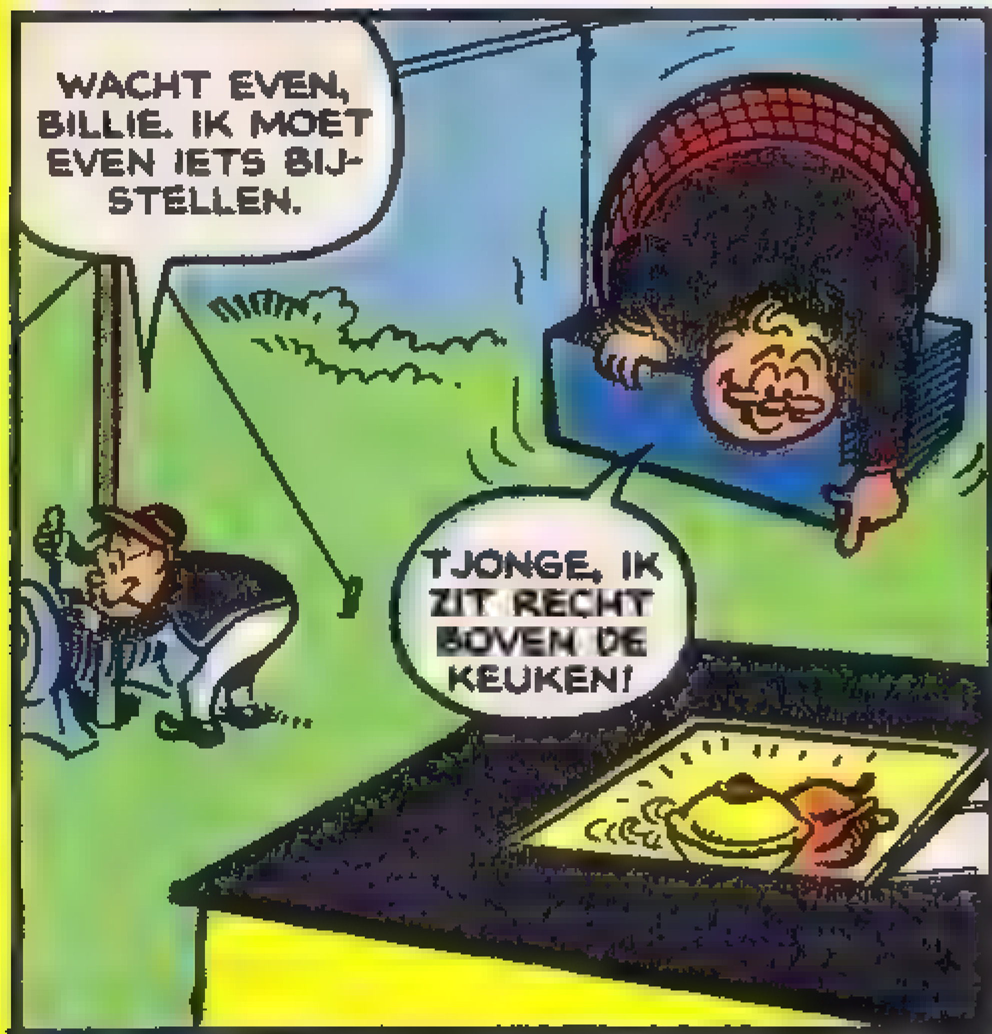

!
MENEER, IK ZOEK IETS ZWAARS OM MIJN KABELBAAN TE TESTEN!

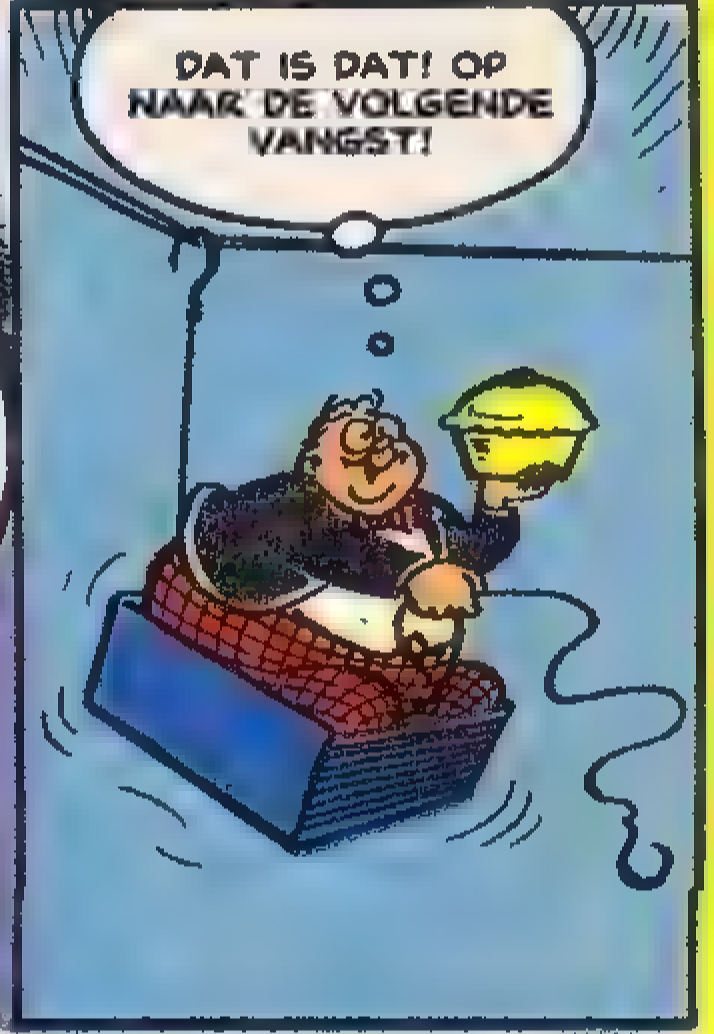

HIER HEB JE IETS ZWAARS! PRECIES WAT JE NODIG HEBT!

ALS JE KABELBAAN DIT GEWICHT HOUDT, DAN HOUDT HIJ ALLES!
BAH!

WACHT EVEN, BILLIE. IK MOET EVEN IETS BIJSTELLEN.
TJONGE, IK ZIT RECHT BOVEN DE KEUKEN!

TERWIJL JAN ZIJN APPARATUUR BIJ ELT, WERPT BILLIE EEN VAN DE DRAAGKABELS UIT BIJ WIJZE VAN VISLIJN...

ZO, MENEER KWEL KAN MIJN TAART KOMEN INSPECTEREN!

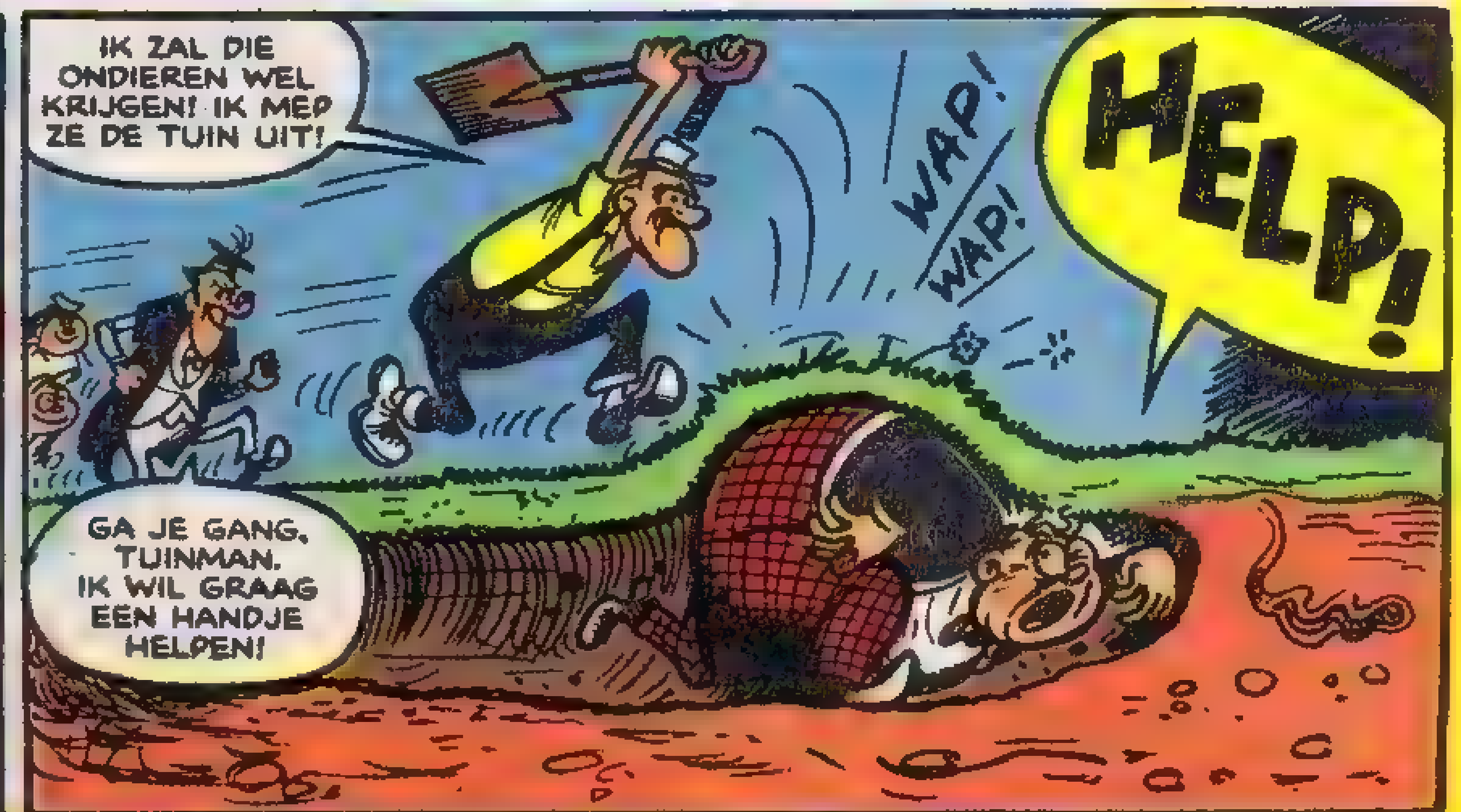

DAT IS DAT! OP NAAR DE VOLGENDE VANGST!

WELKE TAART MOET IK INSPECTEREN?
HIJ... HIJ WAS NET NOG HIER!

?

DIT EXTRA-GEWICHT IS TE VEEL VOOR DE KABELBAAN...
KNAP

ALWÉÉR EEN MOL! DAT MOET DEZELFDE ZIJN DIE IK DAARNET IN DE MOESTUIN ZAG!
LIEVE HELP, IK MOET MAKEN DAT IK WEGKOM!

IK ZAL DIE ONDIEREN WEL KRIJGEN! IK MEP ZE DE TUIN UIT!
WAP!
WAP!
HELP!
GA JE GANG, TUINMAN. IK WIL GRAAG EEN HANDJE HELPEN!

pollie en olivier als lijfwacht

door David Scott Daniell • illustraties Doughty

„Polly and Oliver pursued", uitgave van Jonathan Cape, Londen

HOOFDSTUK 1

De koninklijke lijfwacht

Het honderdelfde regiment van de Britse infanterie had onder een brandende zon vier etappes afgelegd langs hobbelige en stoffige Spaanse wegen. Op het ritme van het korps tamboers en pijpers hadden de soldaten, ondanks de last die hun ongemakkelijke rode tunieken hun bezorgden, urenlang de hitte en dorst koppig weerstaan. Nu de dagmars er eindelijk opzat, namen ze er hun gemak van te midden van de in keurig nette rijen opgezette tenten, terwijl de rook van de kampvuren traag de warme lucht in kringelde.

Sergeant Trott zat op een vouwstoeltje voor de ingang van zijn tent met een blikken kan thee in zijn handen. Hij had zijn uniformjas uitgetrokken, zijn zwartleren patroongordel afgelegd en zich vervolgens ook ontdaan van zijn dik onder het stof geraakte slobkousen. Zijn sjako met de koperen plaat ervoor, waar het nummer van zijn regiment in was gegraveerd, lag naast hem op de grond, met erbovenop de korte spies, die hij als het belangrijkste teken van zijn waardigheid beschouwde. Hij had de mouwen van zijn grijze wollen hemd opgerold en hij was zo blij als een kind dat hij zijn vermoeide voeten een beetje rust kon gunnen.

„Heb je er genoeg suiker in gedaan, beste meid?" vroeg hij voor alle zekerheid aan zijn dochter, ofschoon hij wist dat hij altijd op zijn wenken bediend werd.

„Ja, hoor," antwoordde Pollie, die in de tent bezig was met het opmaken van haar vaders bed.

„Waar zit Olivier eigenlijk?" wilde de sergeant weten.

„O, die is gaan zwemmen in de rivier, samen met Ginger Pudden en nog een paar tamboers."

Sergeant Trott nipte voorzichtig aan zijn thee en liet een goedkeurend gesmak horen. „Hij heeft zijn uitrusting natuurlijk weer zo slordig mogelijk op een hoop gesmeten," mopperde hij binnensmonds. „Het zou me zelfs niet verwonderen als hij met zijn trommelriem om het water in is gedoken. Die jonge tamboers van tegenwoordig hebben niets anders aan het hoofd dan plezier maken. Veertig jaar geleden, toen ik in ditzelfde regiment voor het vak werd opgeleid, ging het toch maar heel anders toe."

Even later kwam Pollie naar buiten. Ze droeg een lilakleurige jurk, die scherp afstak tegen het diepe bruin van haar gezicht en armen en tegen haar vlasachtige haren, die zo lang waren gebleekt in de felle Spaanse zon, dat ze beslist niet lichter meer konden worden.

„Dat is niet eerlijk, vader," zei ze pruilend. „U weet best dat Olivier zo trots is als een pauw op zijn baantje en dat er op zijn uitrusting nooit iets is aan te merken. Er is in het hele regiment geen nettere tamboer te vinden. En in de rest van de brigade ook niet."

Sergeant Trott dronk met welbehagen zijn thee en wierp zijn dochter over de rand van zijn kannetje een zijdelingse blik toe. „Stil maar," zei hij met een grijns, „dat neefje van jou kan in jouw ogen nou eenmaal geen kwaad doen; dat hoor ik nu al een jaar of wat."

„Nou, u hoeft in ieder geval niet altijd zo op hem af te geven."

„Maar dat doe ik toch voor zijn eigen bestwil, meisje! Aangezien hij ook een neef van mij is, voel ik mij er verantwoordelijk voor dat hij opgroeit tot een ordentelijk soldaat. Is er nog een beetje thee, Pollie? Ik zie daar in de verte soldaat Pilchard aankomen en ik heb zo'n idee dat die ook wel graag het zand eens uit zijn keel wil spoelen."

Pilchard, een lange, magere man van middelbare leeftijd, kwam langzaam naderbij. Hij droeg nog steeds zijn tuniek met sjako, om de eenvoudige reden dat hij nog geen vrijaf had, en hij pufte van de hitte. Hij was prachtig bruin geworden, maar doordat zijn lange, smalle neus wel een beetje aan een lichtgele snavel deed denken, liep hij er wat komisch bij. Hij bleef recht tegenover sergeant Trott staan en sprong in de houding.

„Korporaal Humblebucket laat u weten, sergeant, dat hij de tenten van uw compagnie heeft geïnspecteerd en dat hij alles in orde heeft bevonden."

„Dank je wel, Pilchard. Zijn de rantsoenen al onder de manschappen verdeeld?"

„Ze hebben allemaal hun rechtmatig aandeel gekregen, sergeant."

„Prachtig."

Op dit ogenblik kwam Pollie met een nieuwe kan thee uit de tent te voorschijn.

„U lust zeker ook wel een bekertje, oom Pharao?" vroeg ze.

Soldaat Pilchard stond nog steeds in de houding. „Geen bezwaar, sergeant?" vroeg hij.

„Geen bezwaar, soldaat. Op de plaats rust, kerel. Voor vandaag is het welletjes. Ga er maar eens rustig bij zitten. Heb je voor mij ook nog een slokje, Pollie?"

Soldaat Pilchard ontdeed zich met kennelijk genoegen van zijn gordel en maakte zijn tuniek los. Nadat hij zijn sjako op de grond had gelegd, ging hij met zijn rug tegen een paal naast de sergeant zitten.

„Wat moesten we toch beginnen als we jou niet hadden, Pollie!" zei hij. „Bij de oren en de staart van de sfinx van Egypte, ik zou niet weten hoe we dan aan zulke verrukkelijke thee moesten komen."

Pollie vulde ook de kroes van haar vader nog eens en de beide militairen genoten op hun akkertje van deze kleine traktatie. Ondanks het verschil in rang waren het gezworen kameraden. Er werd in het regiment verteld dat Pilchard bij herhaling een promotie tot korporaal had afgewezen, omdat hij een man zonder enige eerzucht was. Hij kende Pollie al van haar geboorte af, doordat hij al geruime tijd bij het regiment had gediend toen zij tijdens een veldtocht in West-Indië het levenslicht had aanschouwd. Haar moeder was daar gestorven. Pilchard had in 1801 onder generaal Abercromby gediend in Egypte. Als gevolg van zijn spreekwoordelijk ontzag voor de sfinx die hij daar had gezien, was hem de bijnaam van Pharao Pilchard ten deel gevallen. Pollie en Olivier noemden hem nooit anders dan oom Pharao.

De stilte werd verbroken toen tussen de tenten opeens een jongen te voor-

schijn kwam, die in zijn haast om sergeant Trott op te zoeken als een balletdanser over de stormlijnen sprong. Hij droeg alleen een handdoek om zijn middel en was nog kletsnat van het zwemmen in de rivier.

„Moet u horen, oom Reuben," riep hij de sergeant al uit de verte toe. „Ik was daarnet bijna aan de overkant en toen. . ."

Zijn oom viel hem bars in de rede. „Tamboer Crow," bromde hij, „is me dat een manier om voor de oudste sergeant van je compagnie te verschijnen? Ben je de voorschriften vergeten? Is er bij jou dan geen greintje discipline meer over? Je weet toch zeker langzamerhand wel hoe het hoort? Of niet soms?"

Olivier sprong onmiddellijk in de houding en moest voordat hij ook maar een woord kon uitbrengen, eerst eens een paar maal slikken.

„Neem me niet kwalijk, sergeant," stotterde hij tenslotte met een vuurrode kleur. „Het spijt me."

„Dat is maar goed ook, tamboer!" bulderde Trott. „Waar moet het heen met dit regiment, als het zo doorgaat? Wat moet er op die manier van het Britse leger terechtkomen?"

„Mag ik u wat zeggen, sergeant?" vroeg Olivier schuchter, toen zijn meerdere abrupt zweeg.

„Nou, wat is er?"

„Toen ik daarnet aan het zwemmen was, oom, zag ik opeens een prachtig uitgedoste cavalerieofficier het kamp binnenrijden. Hij had blijkbaar hard gereden, want zijn paard zat van onder tot boven onder het schuim. Het was een schitterende grijze hengst, om zo te zien een echt raspaard. Hij was nog maar amper afgestegen, of hij rende al de tent van de kolonel binnen. Ik heb net zo'n idee dat het een koerier van de generaal is."

„Zo, zo," zei sergeant Trott verrast. „Dat is inderdaad groot nieuws. Het kon weleens betekenen dat we een bijzondere opdracht hebben gekregen!"

„En dat betekent weer dat er weleens moeilijkheden op komst zouden kunnen zijn," opperde soldaat Pilchard. „En dan is het gedaan met het rustig langs de kust marcheren. Ik voel gewoon dat er iets in de lucht zit."

„Bedoelt u dat we aan een veldtocht gaan deelnemen?" vroeg Olivier met een blos van opwinding. „Tegen de Fransen?"

Het nieuws werd van alle kanten bekeken. Niemand wist precies wat hij eruit moest afleiden. Het kon zijn dat het regiment voorbestemd was om naar Gibraltar te trekken, maar evengoed dat het zich moest inschepen naar India. Misschien stond er inderdaad een veldtocht tegen de Fransen te wachten, wier voorste verkenners op nog geen zestien kilometer afstand waren gesignaleerd, maar het was evenmin uitgesloten dat de generaal alleen maar van plan was om eens op inspectie te komen, in welk geval er urenlang moest worden geschrobd en gepoetst.

Voor iedereen die zich in de buurt van de tent van de kolonel ophield, was het duidelijk dat er iets bijzonders aan de hand was. Eerst bleef kapitein Percy Fitzjames, koerier van de staf van generaal Buckley Cavendish, meer dan tien minuten met de regimentscommandant in gesprek. Vervolgens werd kapitein Fairclough ontboden en tenslotte moest vaandrig Peter Boscowen op het toneel verschijnen.

De kolonel keek Boscowen een ogenblik aan, alsof hij hem op zijn juiste waarde probeerde te schatten. Daarna zei hij: „Ik heb een speciale opdracht voor je. Een interessante en hoogst belangrijke opdracht."

„Jawel, kolonel," zei Boscowen met de aan zijn meerdere verschuldigde eerbied. Er begonnen hem al allerlei strijdtonelen door het hoofd te spoken. Misschien zat er zelfs wel een promotiekans voor hem in!

„Moet u horen, oom Reuben," riep hij de sergeant al uit de verte toe. „Ik was daarnet bijna aan de overkant en toen. . ."

„Je bent dus verantwoordelijk voor de tocht naar het kasteel, voor de veiligheid van Zijne Hoogheid en voor het ordelijke verloop van zijn reis naar Aguilea."

„Kapitein Fitzjames heeft me zo juist een order van generaal Cavendish overgebracht, waarvoor ik de diensten van een jonge officier nodig heb. Onder goedkeuring van je compagniescommandant heb ik jou ervoor uitgekozen."

Kapitein Fairclough, die naast de tafel van de kolonel zat, knikte instemmend. „Ik ben ervan overtuigd dat u een goede keus heeft gedaan, kolonel."

„Dank u zeer, kolonel, kapitein," zei Boscowen, terwijl hij met zijn linkerhand het gevest van zijn zwaard omklemde.

„Ik zal je de zaak zo duidelijk mogelijk uitleggen," hernam de kolonel. „Kapitein Fitzjames zal mijn verhaal wel aanvullen voor zover dat nodig mocht zijn."

Boscowen wierp een zijdelingse blik op de stafofficier, die in een hoek van de tent in zijn schitterende uniform, met een indrukwekkende sabel aan zijn zijde, belangstellend toeluisterde. Kapitein Fitzjames had inderdaad een martiale snor, die bijna tot aan zijn oren doorliep.

„Zoals je weet," ging de kolonel voort, „houdt het Franse leger grote delen van Spanje bezet. Twee jaar geleden heeft Bonaparte zich tot keizer van Frankrijk laten kronen. Vorig jaar is hij koning van Italië geworden. Dit jaar, volgend jaar, niemand weet precies wanneer, stoot hij de koning van Spanje van zijn troon, om er ofwel zelf op te gaan zitten, ofwel een van zijn broers er gelukkig mee te maken."

Van dit verhaal over hoge politiek begreep Boscowen niet erg veel. Hij vroeg zich af, wat zijn speciale opdracht te maken kon hebben met koningen en tronen. Maar om elke verkeerde indruk te vermijden, ging hij nog wat strakker in de houding staan en deed zijn uiterste best om er niet alleen dapper, maar ook verstandig uit te zien.

„De Britse regering is van dit gevaar volledig op de hoogte," vervolgde de kolonel. „Wat ik je nu ga vertellen moet je beschouwen als een diep geheim. Men is voornemens een van de jongste zonen van koning Carlos de Vierde naar Engeland te brengen om te voorkomen dat hij in handen van Napoleon valt. De bedoeling is dat hij als troonopvolger voor Spanje beschikbaar blijft als we Napoleon eenmaal hebben verslagen en als, om welke reden dan ook, zijn oudere broers niet in de gelegenheid zijn het koninklijke gezag in Madrid uit te oefenen."

Terwijl de kolonel een snuifje nam, begon het Boscowen langzamerhand te duizelen.

„Het is prins Louis," zei kapitein Fitzjames. „Te oordelen naar wat je zo over hem hoort, beslist geen lafaard."

Opnieuw nam de kolonel het woord. „De prins komt onder bescherming te staan van een Britse afdeling voetvolk. Hij heeft zijn intrek genomen in een kasteel dat ongeveer een dagmars van hier is verwijderd. Vandaar moet hij worden begeleid naar het havenstadje Aguilea. Daar legt vrijdag bij het krieken van de dag een Brits fregat aan om hem mee te nemen."

„Dat is de *Dolfijn*," voegde kapitein Fitzjames eraan toe. „Het is een schip met tweeëndertig stukken geschut en het staat onder bevel van kapitein Blake."

„Jawel, kolonel, kapitein," zei Boscowen weer. Het drong heel geleidelijk tot hem door wat er van hem werd verlangd en in zijn gedachten haalde hij de Spaanse adel, het Britse hof en de hele Middellandse-zeevloot grondig door elkaar.

„Ik heb jou uitgekozen, Boscowen," zei de kolonel, „om op te treden als aanvoerder van de afdeling, die in totaal twintig man zal tellen. Je bent dus verantwoordelijk voor de tocht naar het kasteel, voor de veiligheid van Zijne Hoogheid en voor het ordelijke verloop van zijn reis naar Aguilea."

„Ik begrijp het, kolonel," antwoordde de vaandrig, zonder de teleurstelling over de inhoud van zijn speciale opdracht geheel te kunnen verbergen.

„Ik maak je er met nadruk opmerkzaam op dât deze jonge prins moet worden behandeld met alle onderdanigheid waarop hij op grond van zijn hoge adellijke rang aanspraak kan maken. Hij is van jongsaf omringd geweest door de ietwat ouderwetse tradities die aan het Spaanse hof heersen. De generaal staat erop dat hiermee in ieder opzicht rekening wordt gehouden."

„Misschien mag ik nog even opmerken, kolonel," vulde de stafofficier aan, „dat dit niet alleen de wens van de generaal is, maar ook van de Britse regering. Een opdracht in die richting is regelrecht uit Londen gekomen, misschien wel uit het kasteel van Windsor."

De kolonel knikte en wendde zich opnieuw tot Boscowen. „De bijzondere reden waarom jij dit karwei krijgt op te knappen," zei hij, „schuilt in het feit dat je grootvader een hertog is."

Boscowen had bijna een afkeurend gebrom laten horen, maar slikte dit nog net op tijd in. Hij had namelijk gedacht dat de keus op hem was gevallen omdat hij zo'n mooie staat van dienst had.

„Waar natuurlijk bijkomt," zo verduidelijkte de kolonel vergoelijkend, „dat jij de juiste instelling hebt voor het uitvoeren van deze hoogst gewichtige en delicate missie. Je zult er verstandig aan doen je te laten vergezellen door de beste sergeant die er in je compagnie is te vinden."

„Sergeant Trott, kolonel," zei Boscowen zonder enige aarzeling. „Die is zo betrouwbaar als de rots van Gibraltar!"

„Best, sergeant Trott dan maar," luidde het antwoord. „Zorg dat je een stel flinke manschappen bij elkaar krijgt. Het is een hoge eer voor je om deze opdracht te krijgen en je hoeft het er niet al te moeilijk mee te hebben. Maar wees je er wel van bewust dat er voortdurend Franse verkenners in dat deel van het land rondspoken. Wat er ook gebeurt, die mogen er in geen geval de lucht van krijgen wat wij in ons schild voeren."

Boscowen klapte zijn hielen tegen elkaar. „Ik zou nog liever sterven dan dat ik dat liet gebeuren, kolonel."

„Mooi zo. Ik hoop dat dat niet nodig zal zijn. Van onze spionagedienst heb ik ook gehoord dat zich niet ver hier vandaan een troep woeste bandieten in de bergen schuilhoudt. Je kunt je wel voorstellen, vermoed ik, hoeveel die kerels ervoor over zouden hebben om niemand minder dan een prins gevangen te nemen, want daarmee zouden ze een prooi bemachtigen die zijn gewicht in goud waard is. Maar ze zullen het waarschijnlijk wel uit hun hoofd laten een gewapend en goed geoefend detachement aan te vallen. Bovendien, ze zijn van onze plannen natuurlijk evenmin op de hoogte als de Fransen. Dat hoop ik tenminste."

De kolonel keek Fitzjames aan, maar deze haalde zijn schouders op. „Zekerheid over die dingen heeft men nooit, kolonel, maar naar de mening van de staf is het geheim goed bewaard gebleven. Niemand weet evenwel hoe waterdicht het Spaanse hof nu precies is. Er wordt zelfs gemompeld dat Godoy, de eerste minister, met de Fransen onder één hoedje speelt. Ik zou je daarom willen aanraden, Boscowen, niemand en niets anders te vertrouwen dan je eigen mensen en je eigen zwaard."

„Ziezo, dat is dat," besloot de kolonel. „Ik reken erop dat je detachement morgenochtend vroeg reisvaardig is. Laat je mannen hun beste uniformen aantrekken en zie erop toe dat alles tiptop in orde is. Vergeet niet dat je het bevel voert over een koninklijk escorte, om niet te zeggen over een lijfwacht. Ik kom jullie inspecteren en daarna kun je vertrekken. Je kunt een wagen meenemen voor de bagage, voor het nodige kruit en voor vier dagen aan rantsoenen."

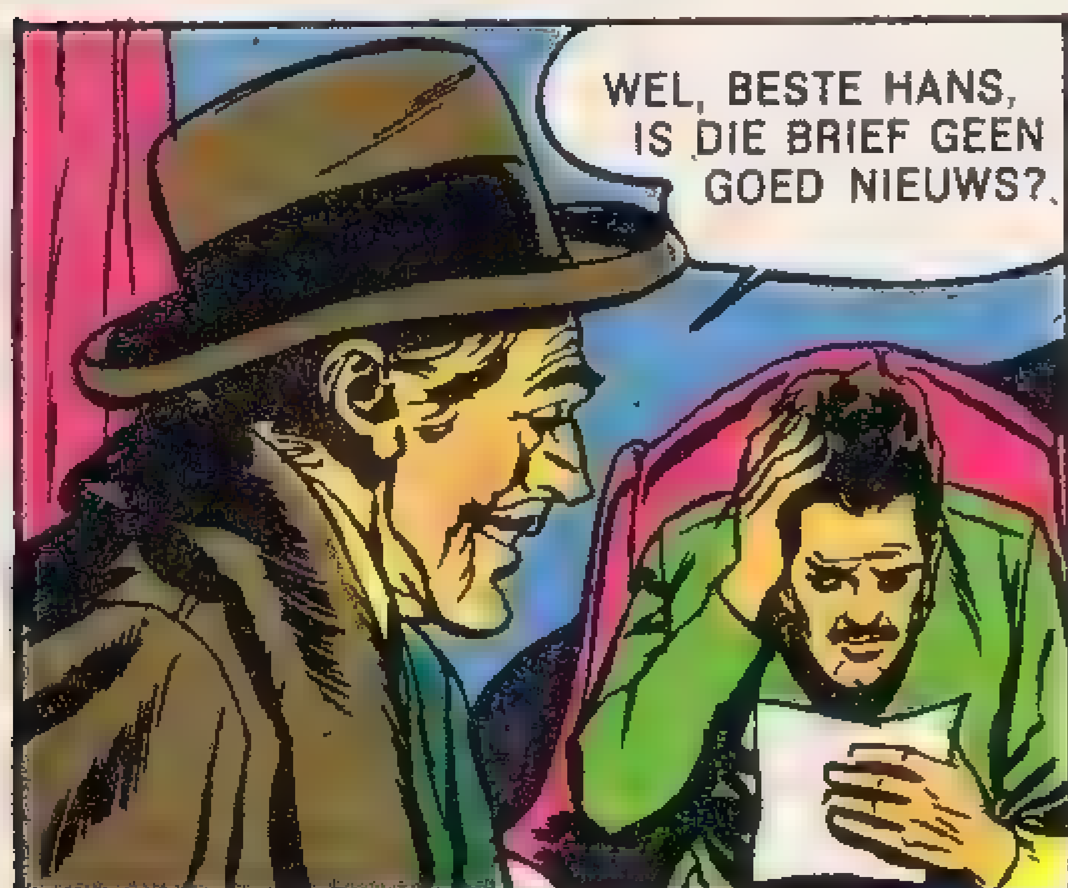
„Tot uw orders, kolonel," zei Boscowen.

„Boscowen," zei kapitein Fitzjames, „ik hoop dat het goed tot je is doorgedrongen hoeveel er van jou afhangt. Als er ook maar het geringste gebeurt met de jonge prins terwijl hij onder jouw bescherming staat, ziet het er beroerd voor ons uit. Voor ons allemaal — en speciaal voor jou!"

WORDT VERVOLGD

Drie Rode

Hugo, de zoon van Hans Brucker, vertelt hoe hij werd overvallen, toen hij op zijn slee de kist vervoerde. Even later komt er een bezoeker, die de maker van de marionetten een brief laat zien.

MAX PERUZZI IS EEN BEROEMD MARIONETTENSPELER. HIJ IS DE MAN DIE HEM VROEG OM DE ACHT FIGUREN UIT HET VERHAAL VAN THOR TE MAKEN MET HET OOG OP HET FESTIVAL IN INNSBRUCK. NU LAAT HIJ HEM EEN BRIEF ZIEN, WAARIN HIJ GEVRAAGD WORDT NOG VÓÓR DE PREMIÈRE OP TE TREDEN VOOR DE TELEVISIE.

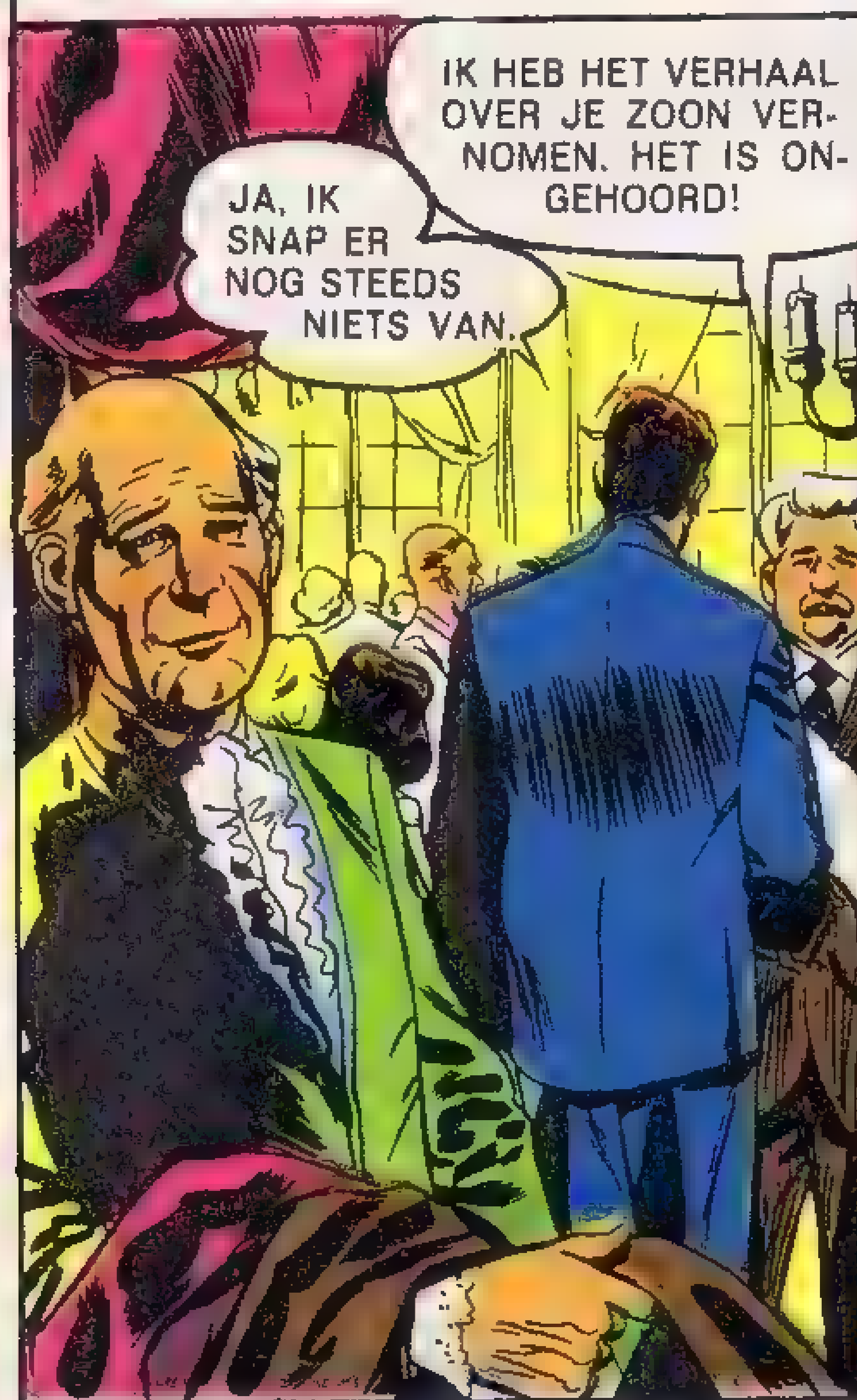

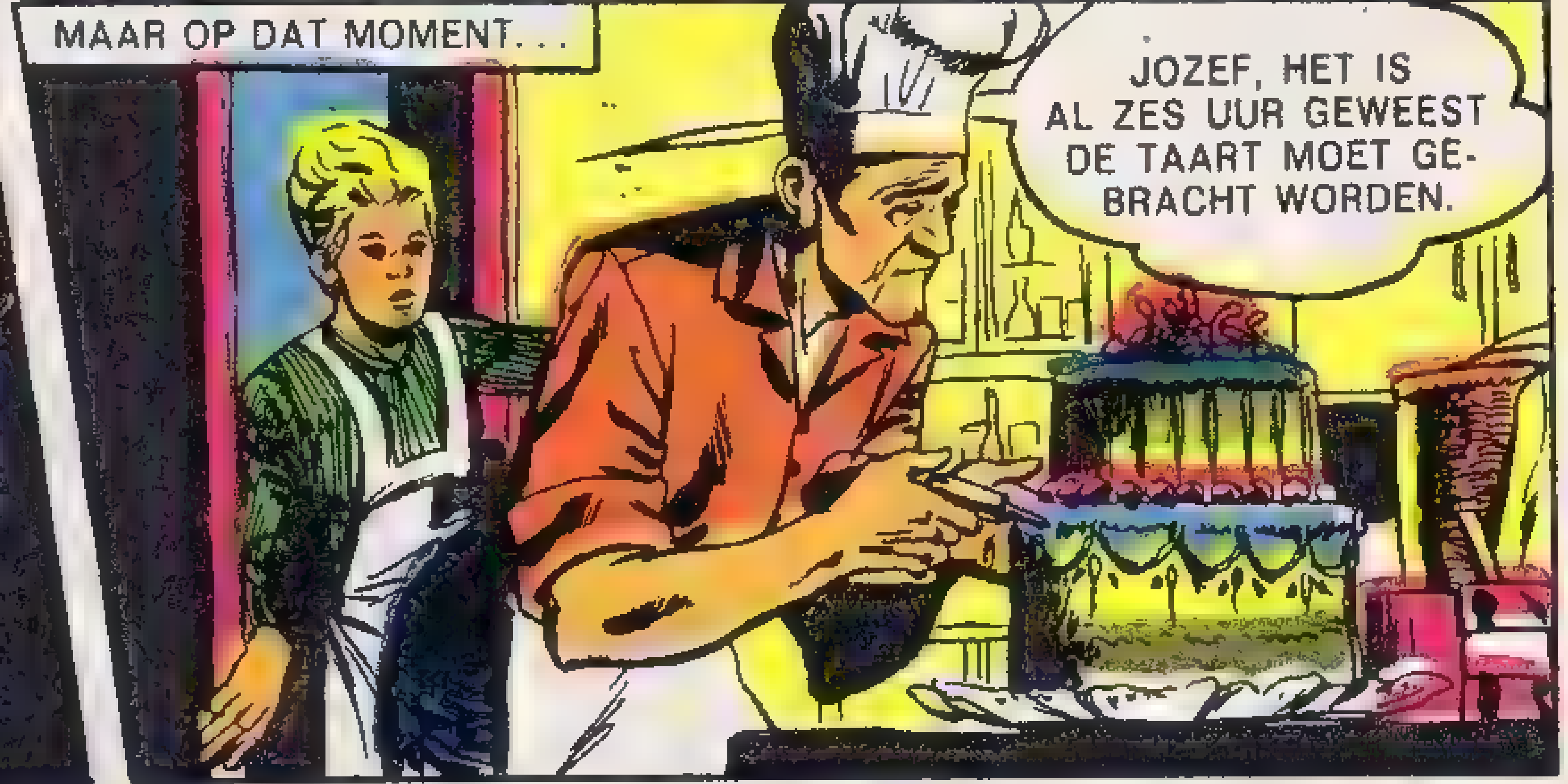
Marionetten

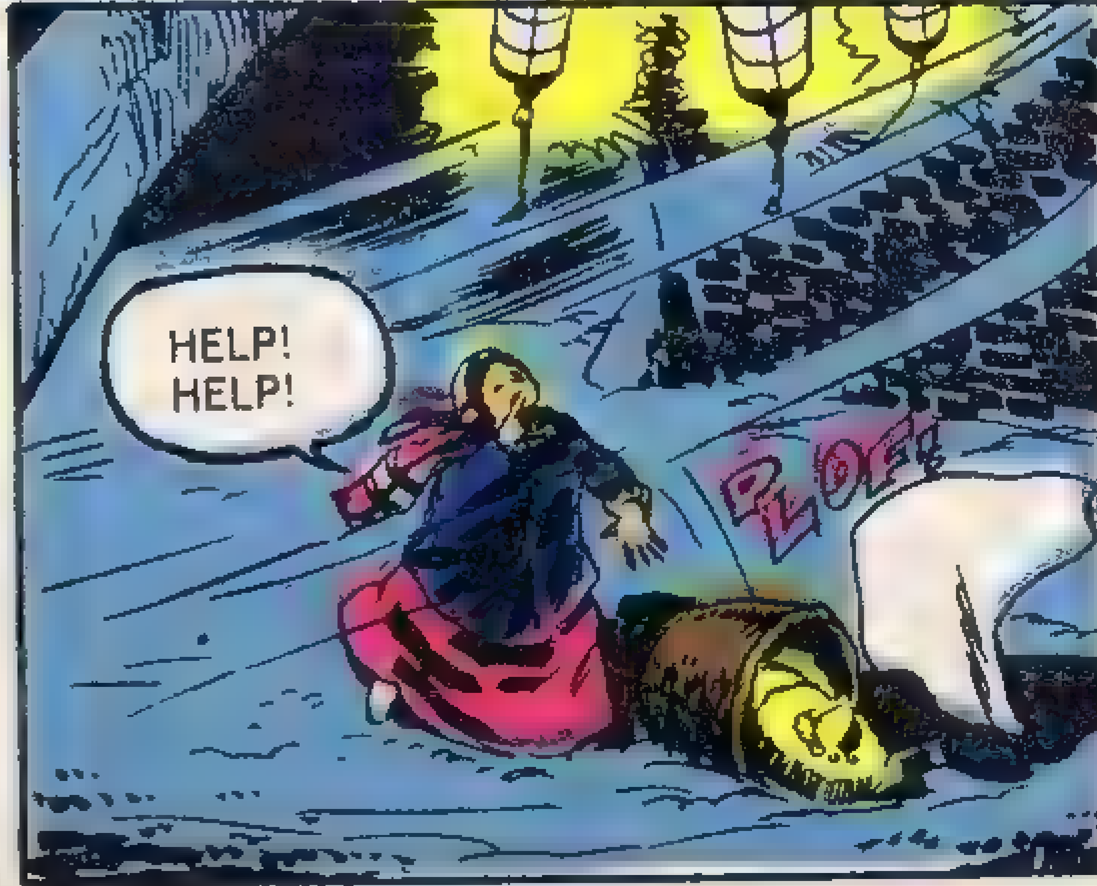

De club van vijf in:

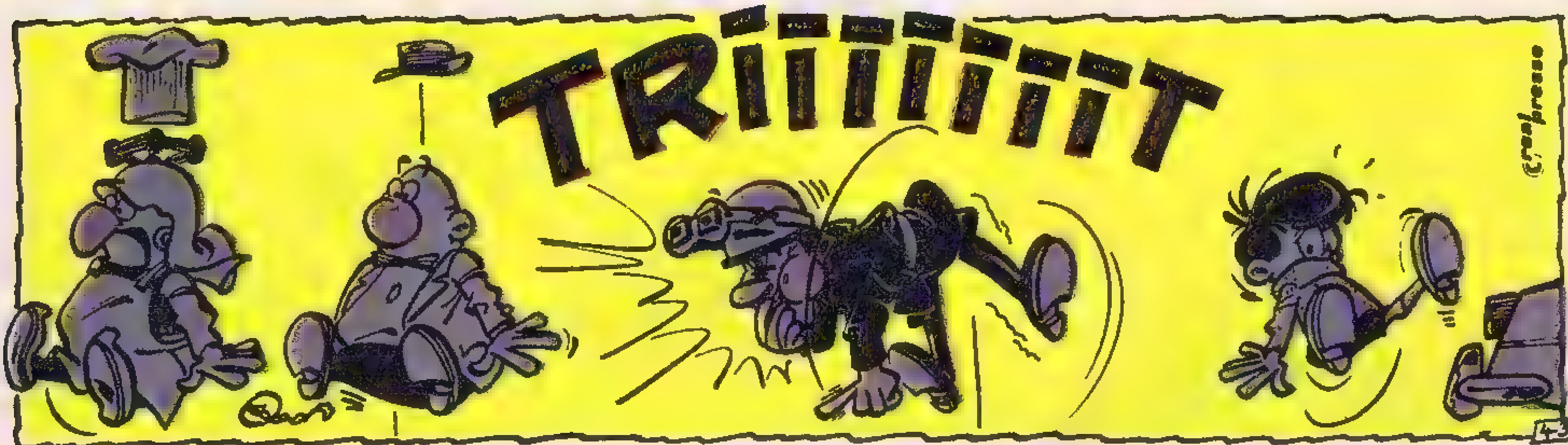

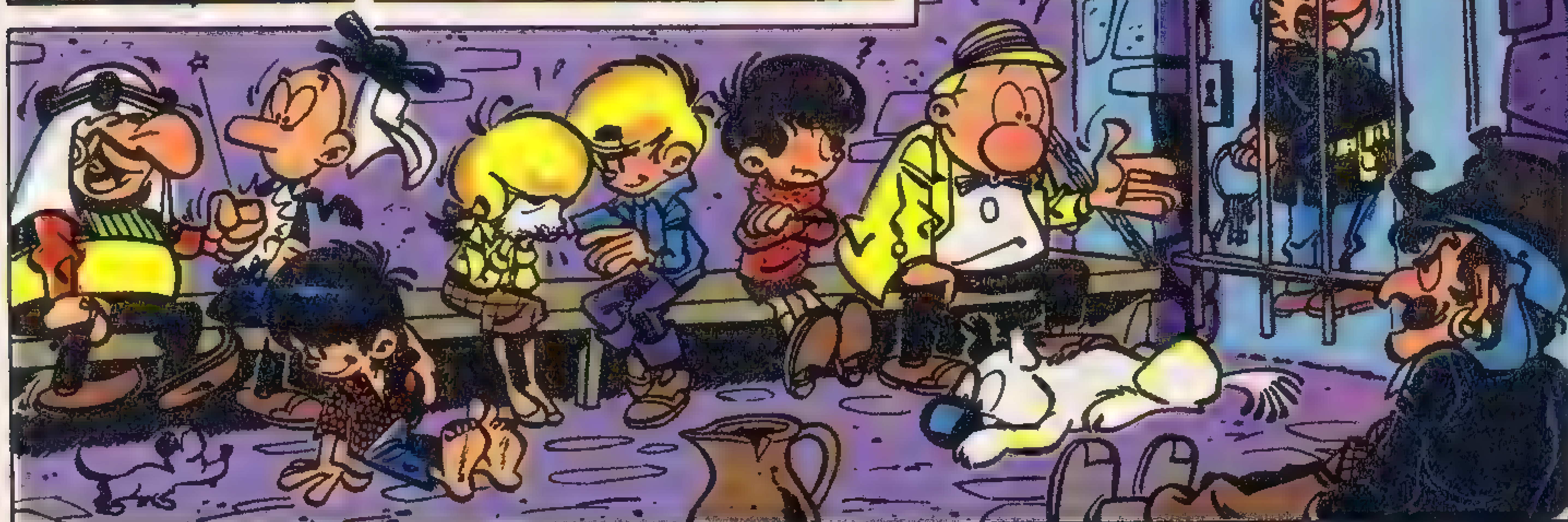

race naar de zon
Onze vrienden worden door een politieagent aangehouden...

WACHT EVEN, MENEERTJE! IK HEB NOG WAT TE ZEGGEN. WAT BETREFT DIE UITLEG VAN JOU, DIE FRAAIE UITLEG...
JA?

IK SNAP ER NIKS VAN EN DAAROM DRAAIEN JULLIE REGELRECHT DE CEL IN!

HOE IS HET MOGELIJK? IK HEB TOCH EEN DUIDELIJKE UITLEG GEGEVEN...
STILTE DAARBINNEN!
HET IS VAST EEN MIS-VERSTAND...

IK, EMIR OB HOLLAN, HEERSER OVER HET RIJKSTE OLIELAND TER WERELD, ZIT IN DE GEVANGENIS! CHAUFFEUR, IK AMUSEER ME KOSTELIJK!
!

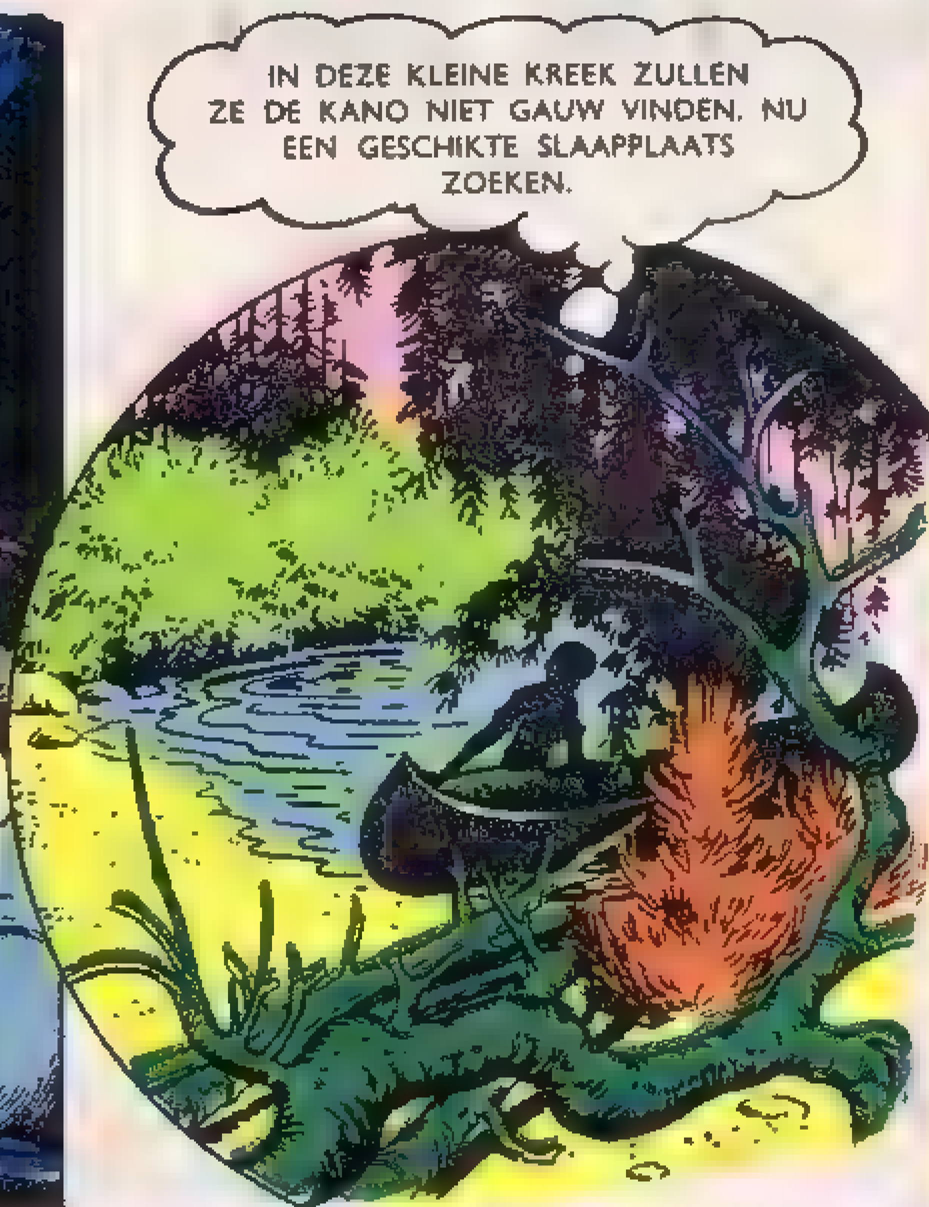

LATEN WE ONS NIET OPWINDEN. HET IS DUIDELIJK, DAT WE MORGEN WEER VRIJ-GELATEN WORDEN!

WE ZOCHTEN EEN PLEK OM DE NACHT DOOR TE BRENGEN. NOU, DIE HEBBEN WE GEVONDEN!
WE MOETEN GEWOON WACHTEN. WEL DENK IK DAT PIOEN EN BALTHASAR NU EEN VOORSPRONG KRIJGEN!

TERWIJL DE HELE TROEP IN DE CEL ZIT, GAAN WIJ EENS KIJKEN, HOE HET MET BALTHASAR EN PIOEN STAAT.
MANNEN, IK HEB IETS HEEL ONAANGENAAMS ONT-DEKT, WAARVAN IK JULLIE IN KENNIS MOET STELLEN!...
IK BEN MIJN KOMPAS KWIJT!
!?

Huckleberry Finns

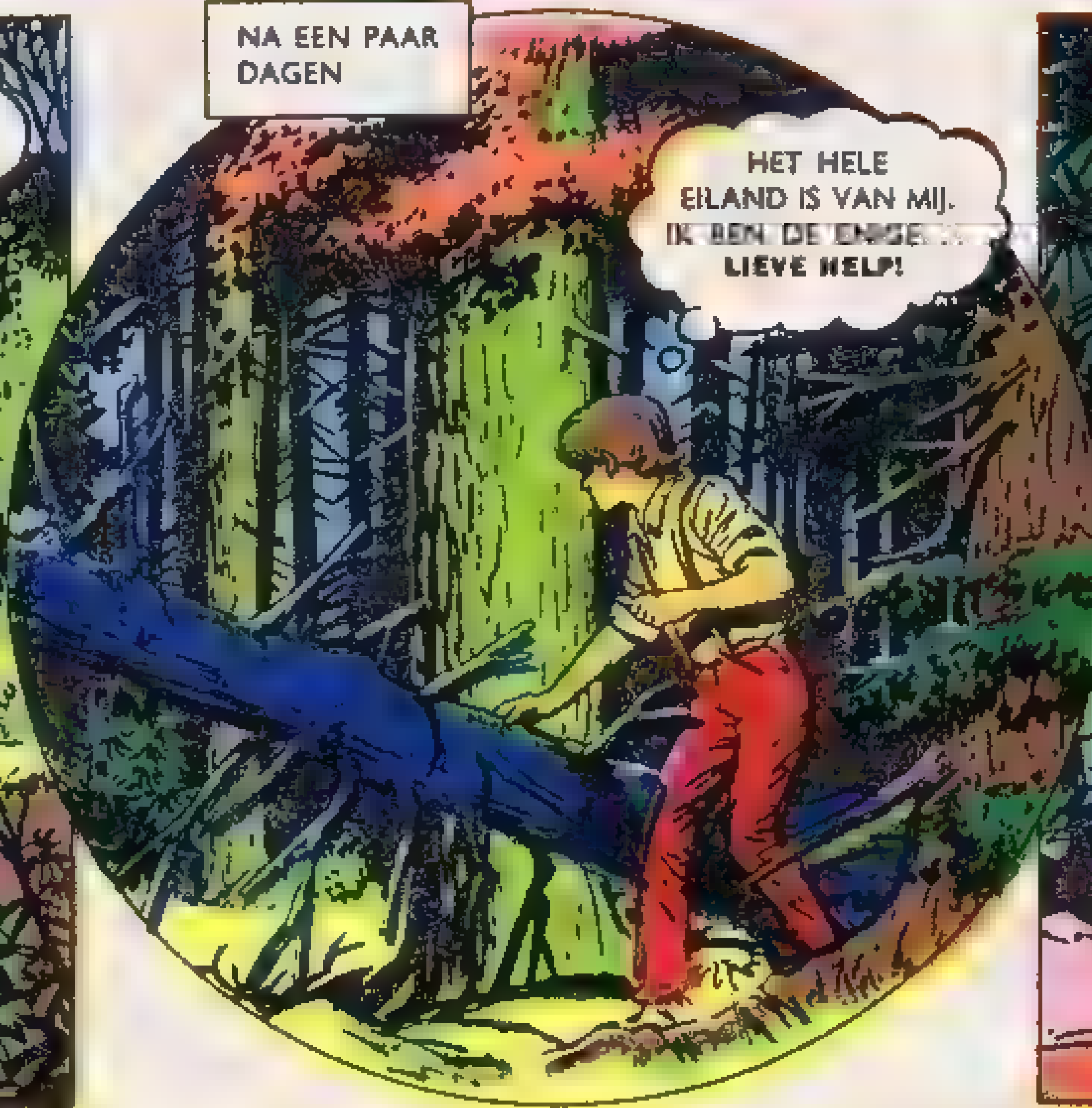
avonturen

door Mark Twain

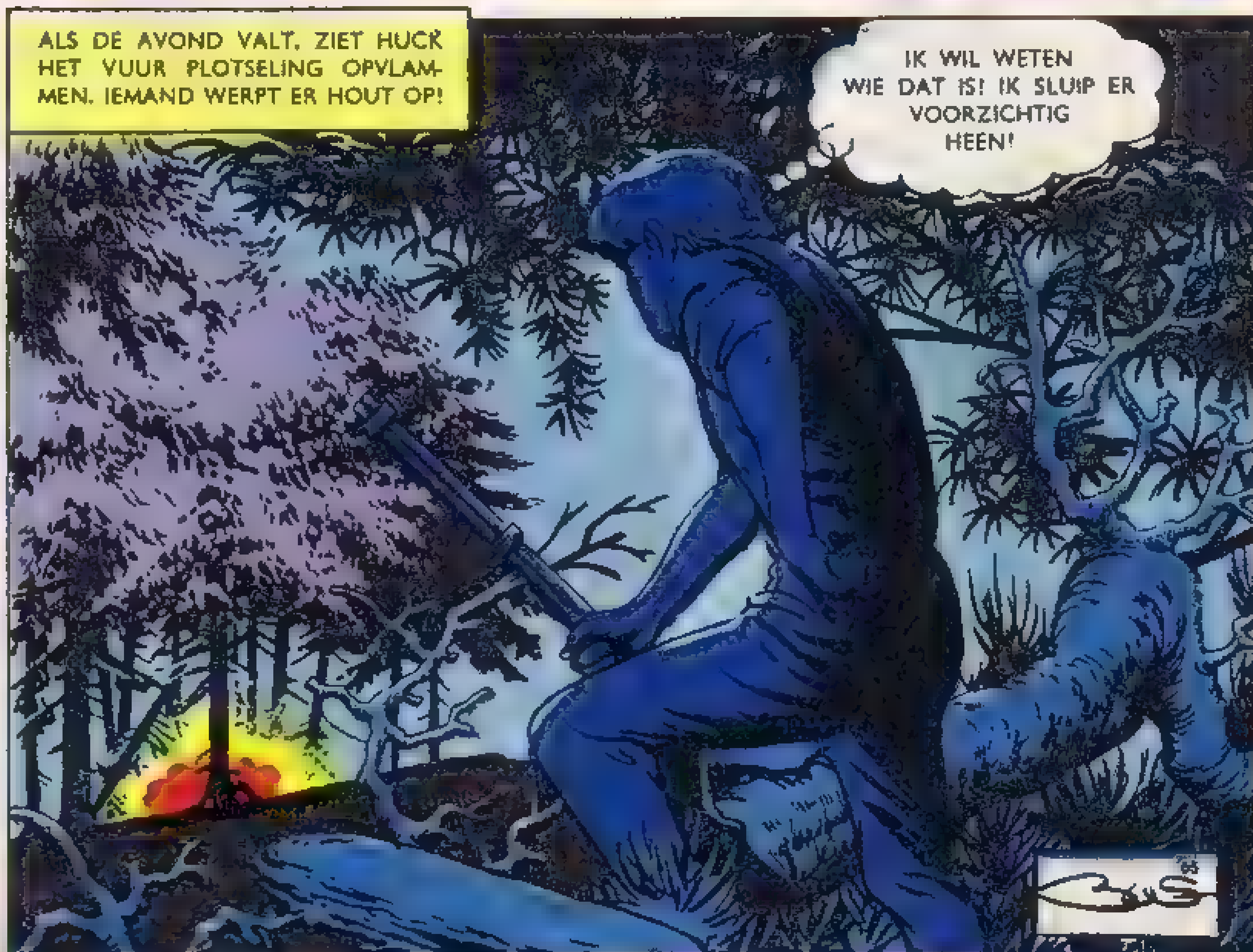

DINKIE door CAROL VOGES

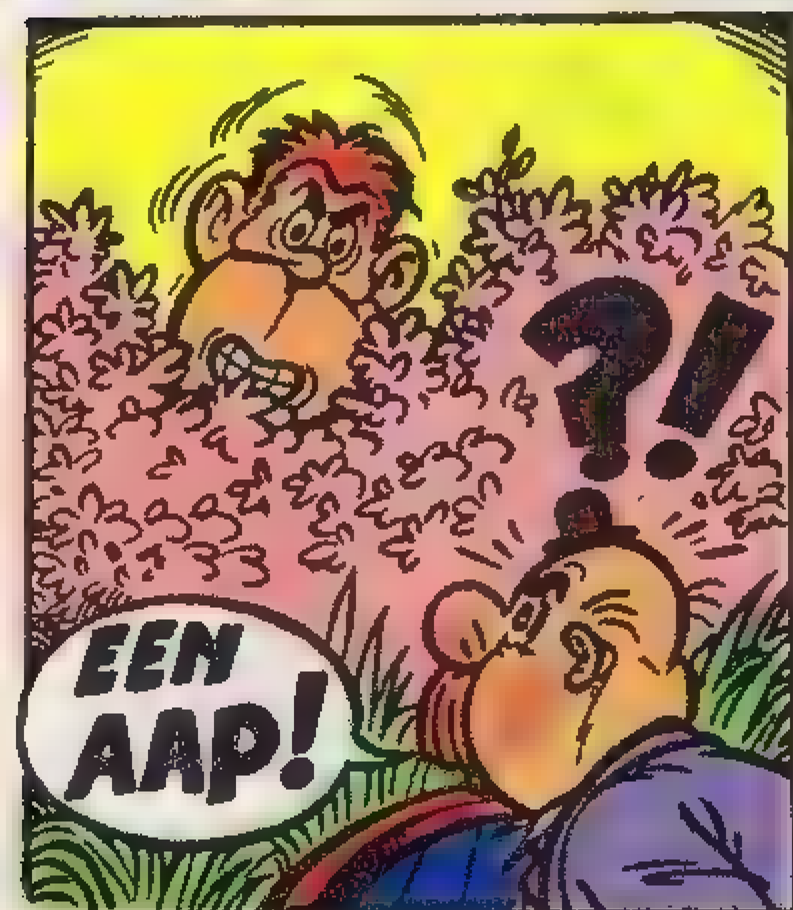

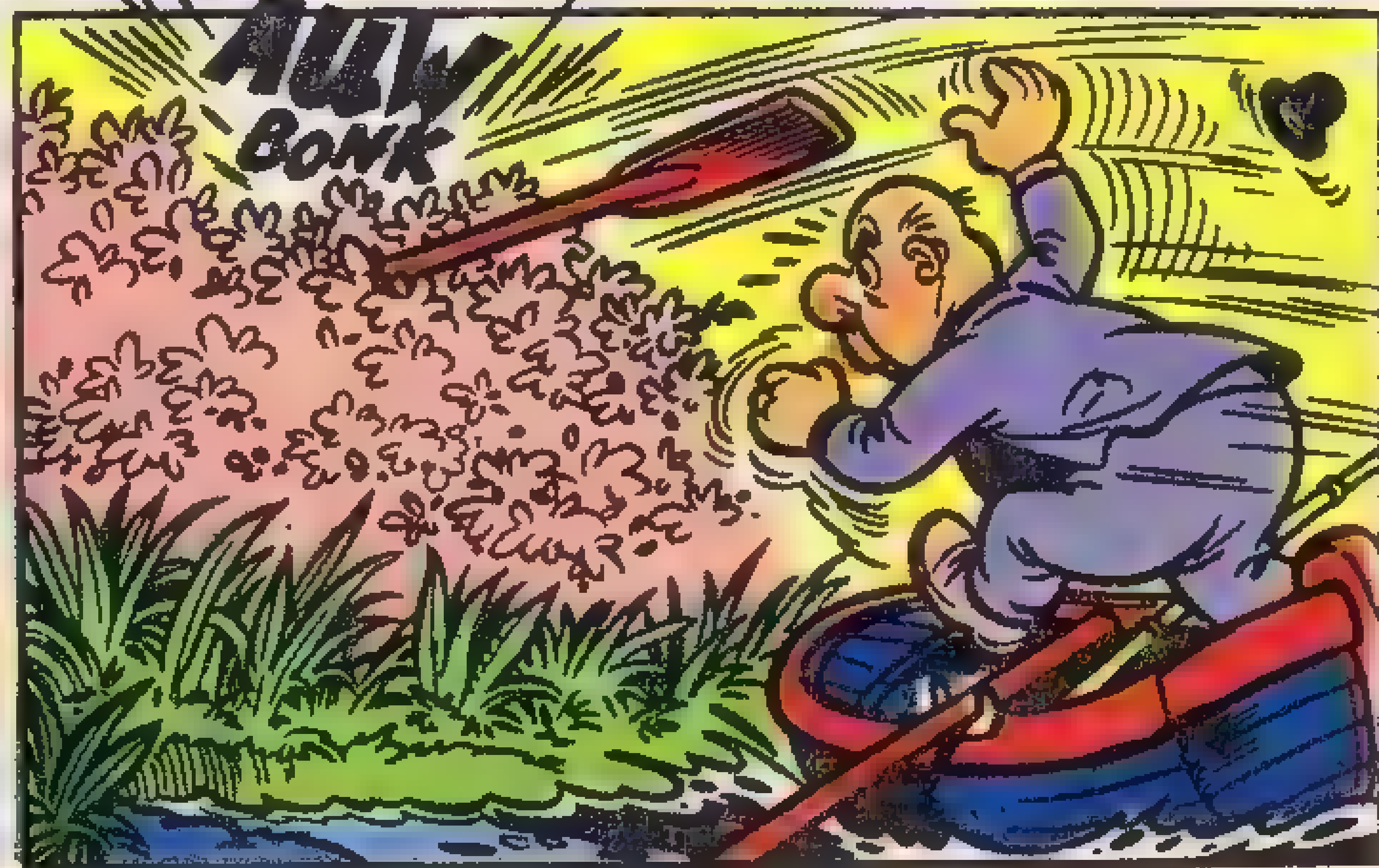

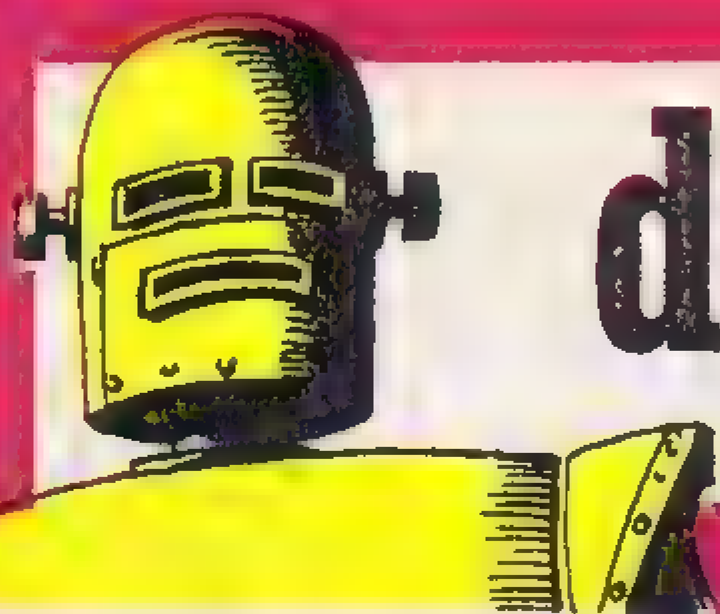

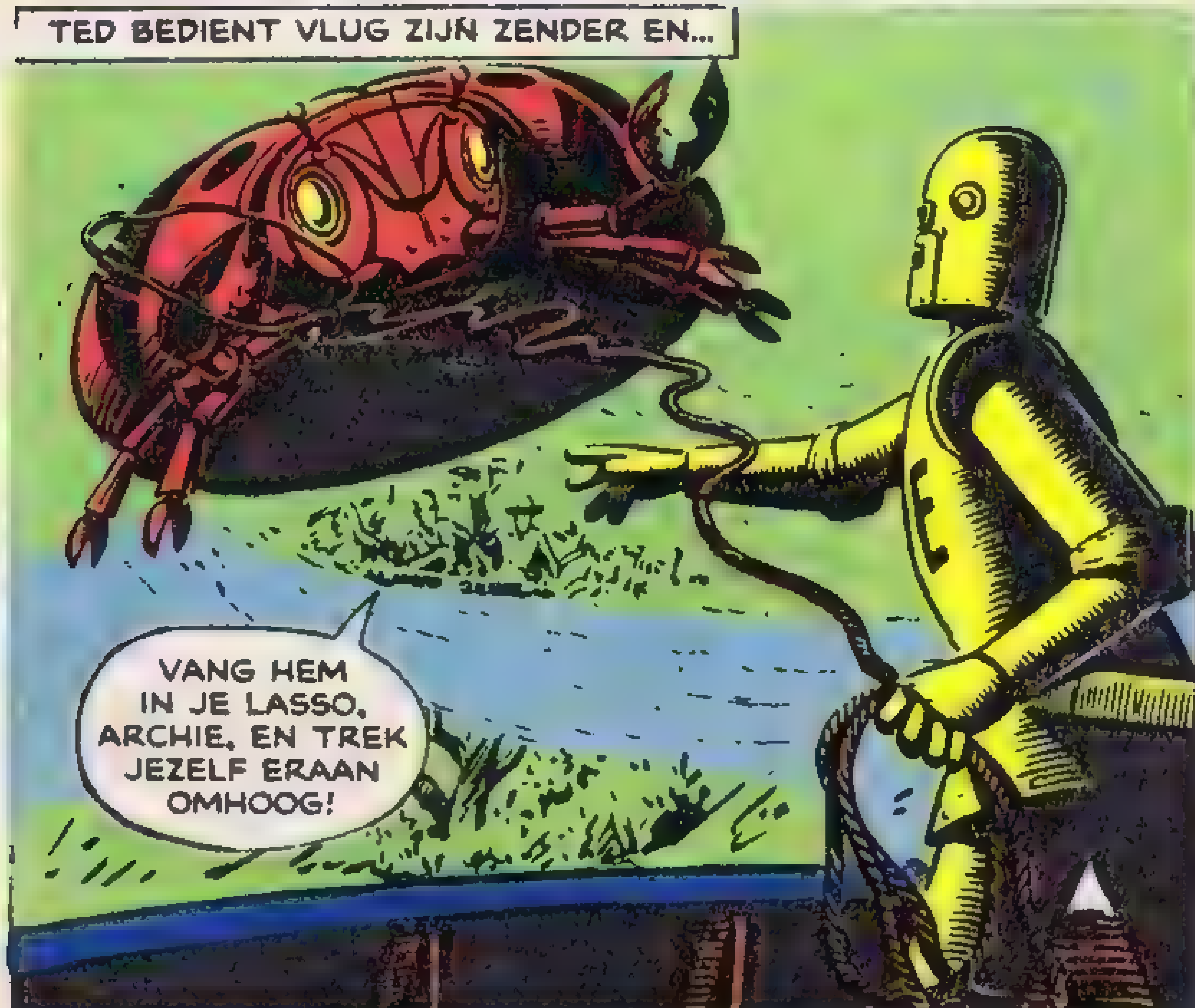
de MAN van STAAL

ARCHIE BEVINDT ZICH AAN BOORD VAN EEN BOOT, DIE DREIGT VAN EEN WATERVAL TE STORTEN. OP DAT MOMENT VERSCHIJNT DE GEHEIMZINNIGE KEVER...

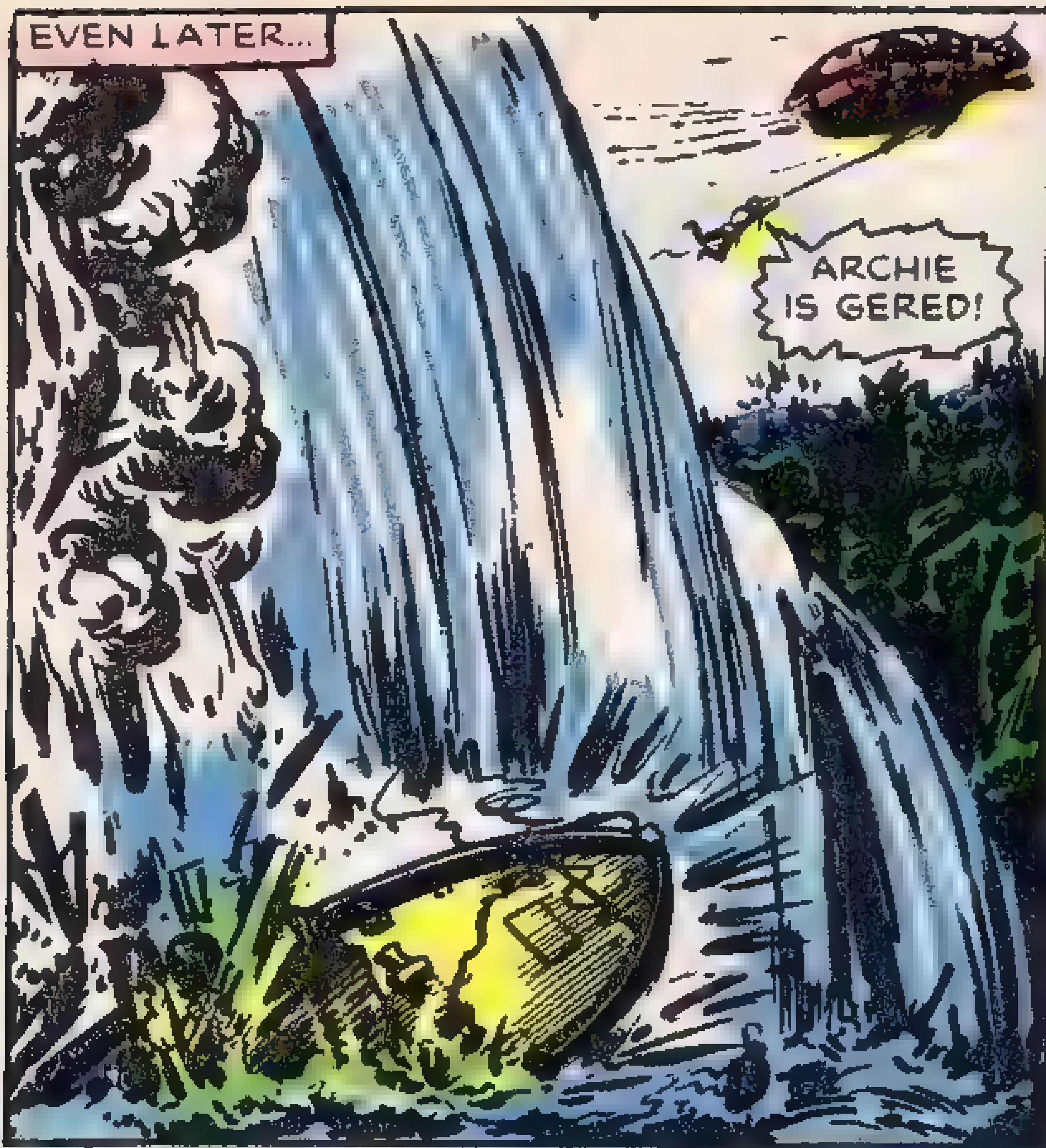
HET IS EEN SOORT MACHINE EN ZE GAAT RECHT OP ARCHIE AF!

WACHT, IK HEB EEN IDEE!

TED BEDIENT VLUG ZIJN ZENDER EN...

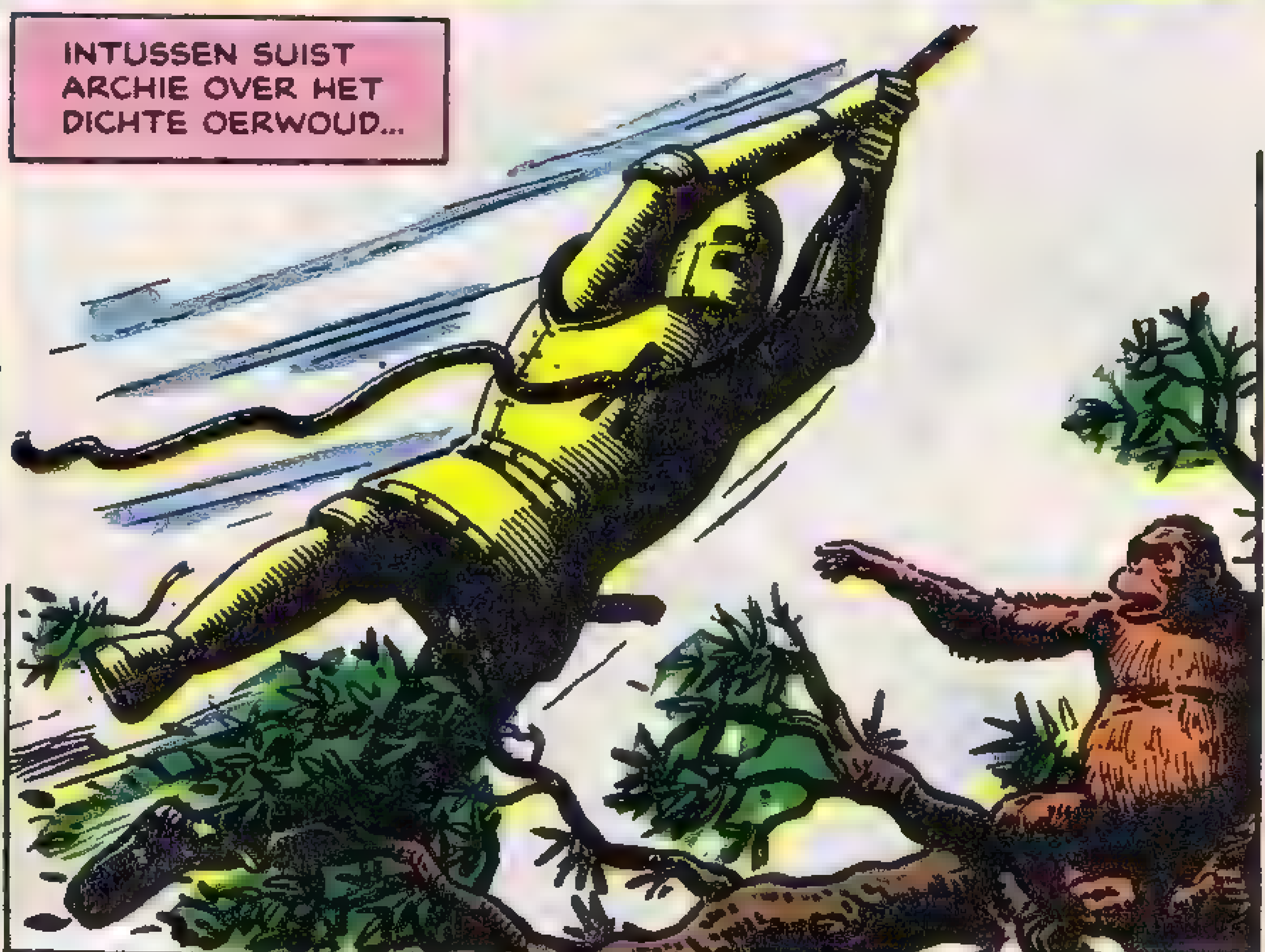

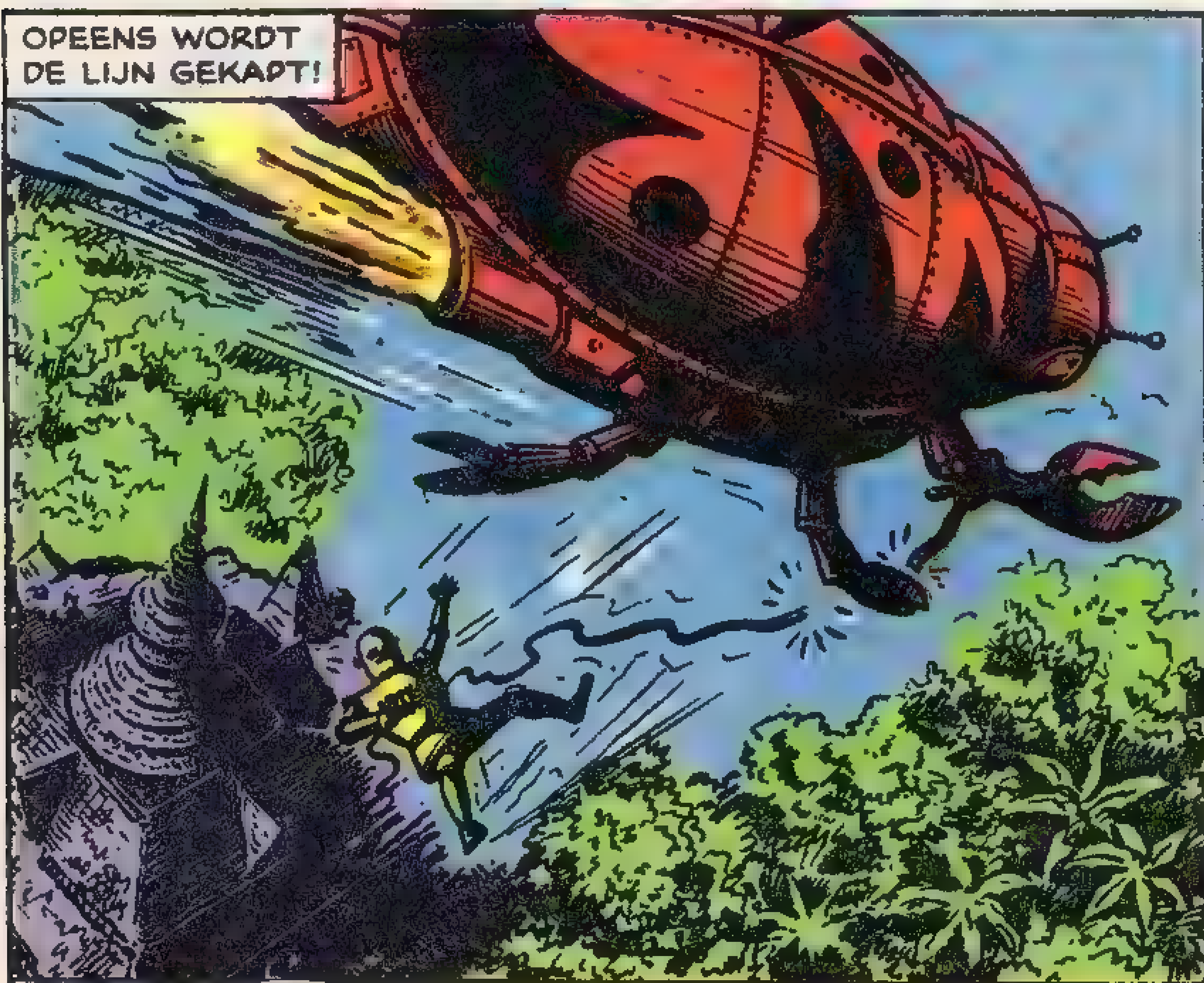

EVEN LATER...
ARCHIE IS GERED!

JA, MAAR WE ZIJN HEM KWIJT! DE KEVER NEEMT HEM MEE!

HET WAS DE ENIGE OPLOSSING. ANDERS WAS HIJ TE PLETTER GE-VALLEN. WE ZULLEN HEM VOLGEN...

INTUSSEN SUIST ARCHIE OVER HET DICHTE OERWOUD...

OPEENS WORDT DE LIJN GEKAPT!

TED EN KEN BANEN ZICH EEN WEG DOOR HET BOS.
AAN DE SIGNALEN TE HOREN ZIJN WE IN ARCHIES BUURT!

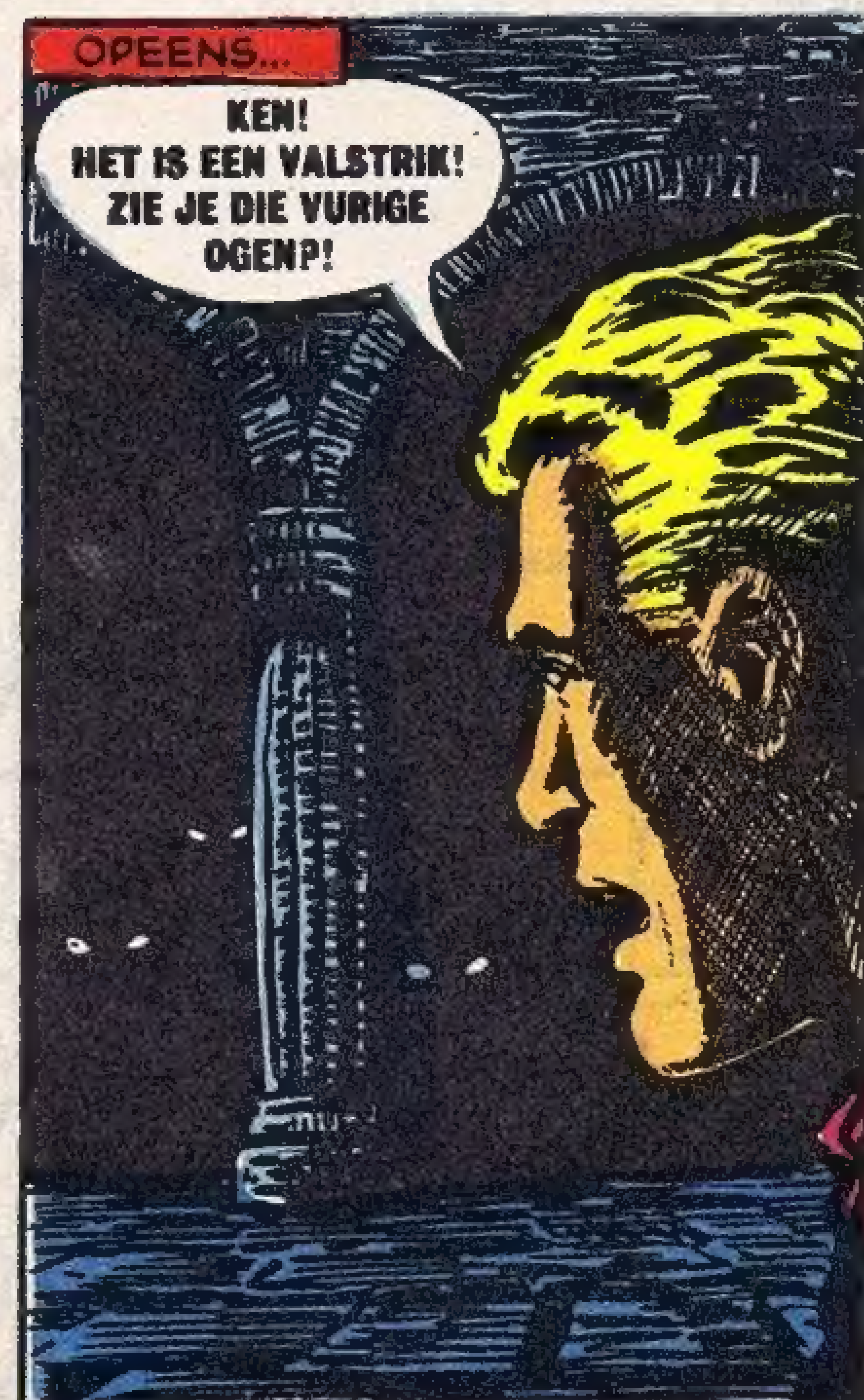

DE SIGNALEN WORDEN STERKER! WE ZIJN ER!
KIJK, ER IS IETS DOOR HET DAK VAN DE TEMPEL GEVALLEN!

DAT MOET ARCHIE GE-WEEST ZIJN!
DAN HEEFT DE KEVER HEM LATEN VALLEN. MAAR WAAROM?

DAAR IS HIJ! TED, ZOU DIT EEN VALSTRIK ZIJN?
BEST MOGELIJK. ONZE VIJANDEN WETEN DAT WE ARCHIE ACHTER-NA ZIJN GEGAAN.

TED LAAT DE ROBOT OPSTAAN...
WE HEBBEN GELUK! HIJ IS NIET BE-SCHADIGD!

ZOLANG ARCHIE ONS HELPT, HOE-VEN WE ONS GEEN ZORGEN TE MAKEN!

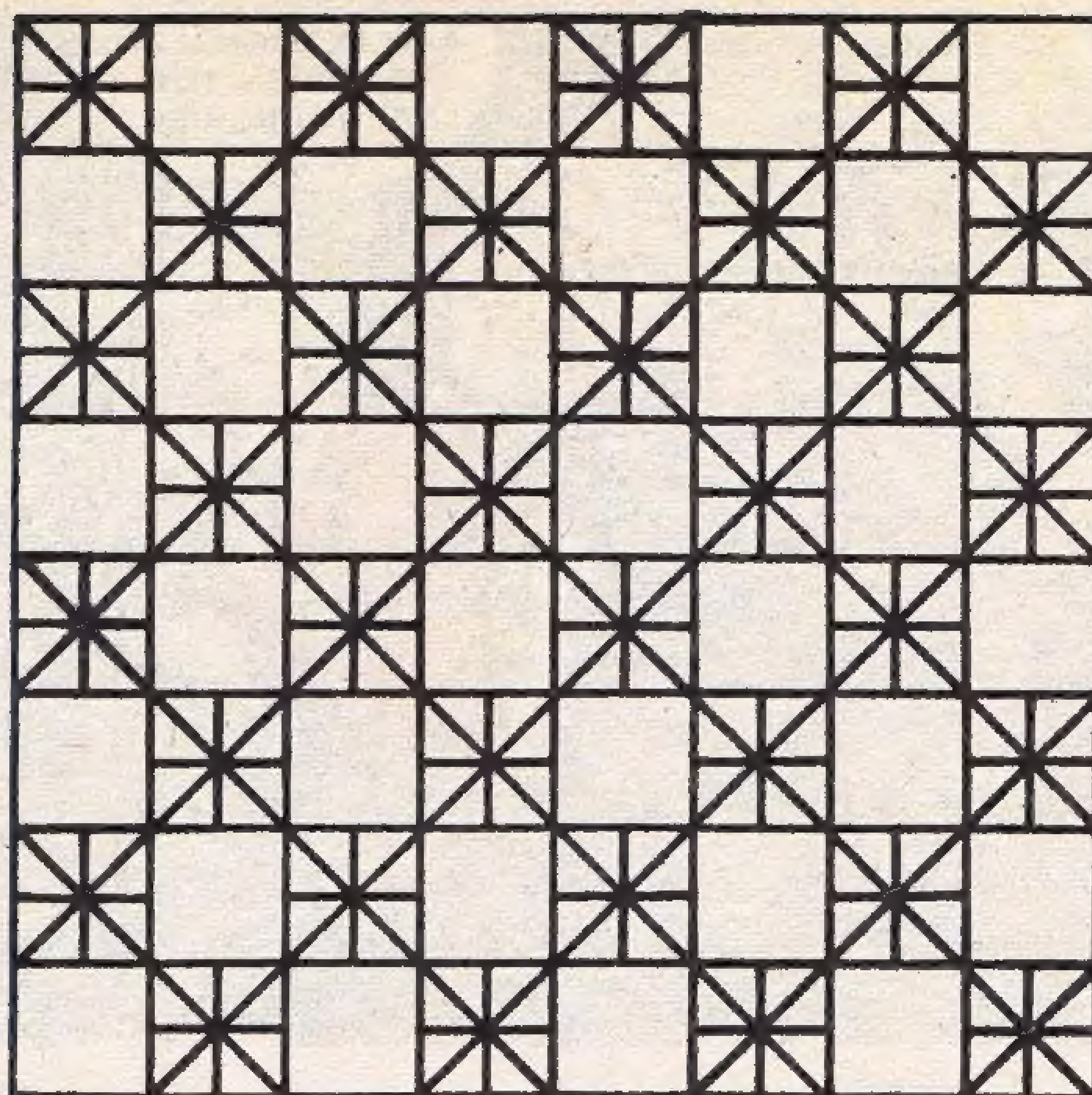

OPEENS...
KEN! HET IS EEN VALSTRIK! ZIE JE DIE VURIGE OGEN?!

wie puzzelt er mee?

Oplossing van de kruiswoordpuzzel uit het vorige nummer

VONK AMBT
K M ELK A S
OEVER EIKEL
L E KAR E E
KERS N KNIE
E PRIMA E
ARIA M MERG
K D KOP M R
TROON AKELA
E O OOG L P
SLOT ERTS

GEVLOCHTEN TOVERVIERKANT

In dit ruitpatroon moeten acht woorden worden ingevuld, elk van vier letters. Je begrijpt, dat je deze letters dus telkens in de vier opengelaten hokjes moet plaatsen.

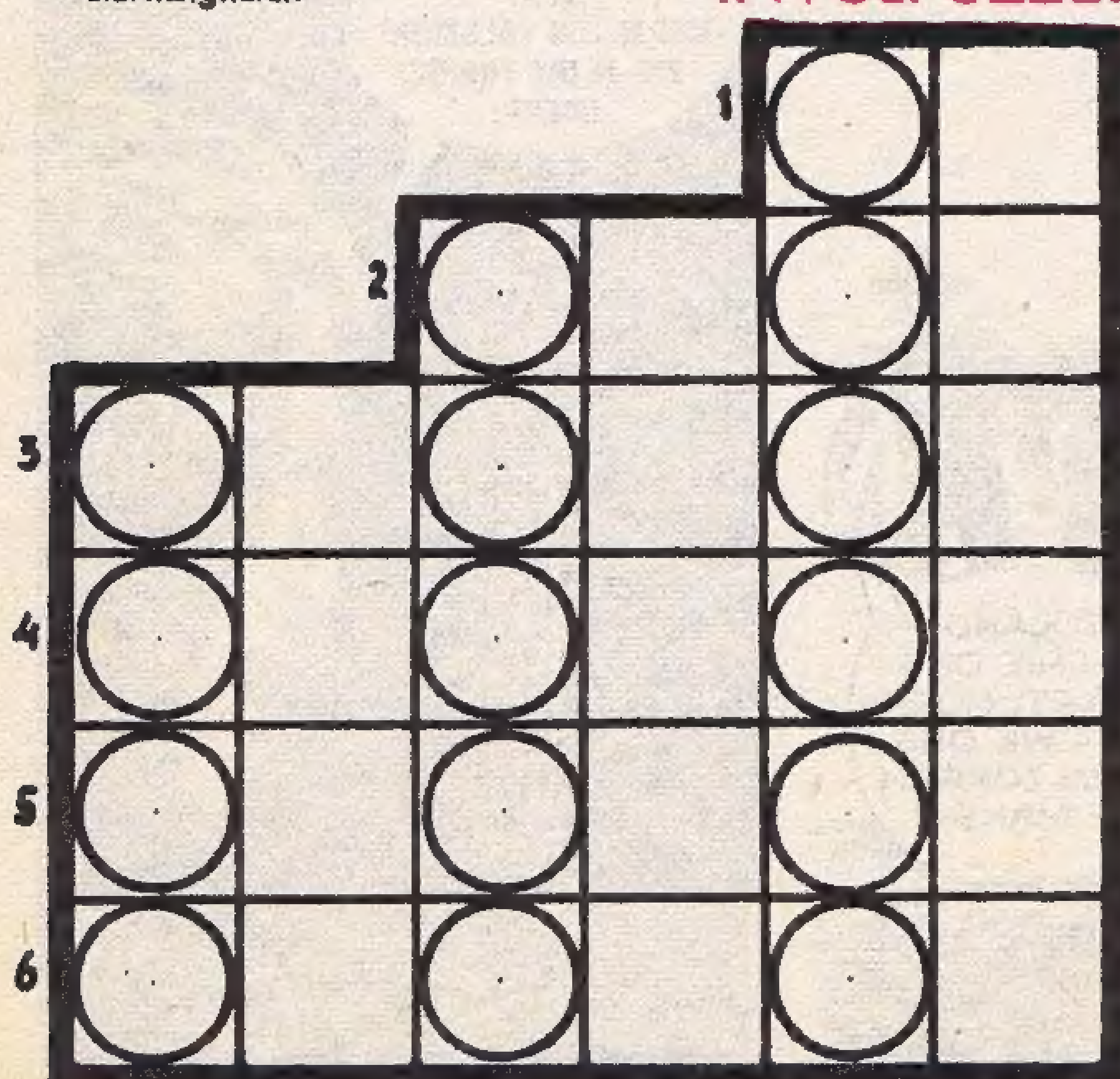
Je krijgt hieronder de omschrijvingen van de gevraagde woorden, maar. . . niet in de juiste volgorde. Die moet je namelijk zelf vinden en wel zo, dat je de woorden straks niet alleen van links naar rechts, maar ook van boven naar beneden kunt lezen. Moeilijk, maar te proberen.

— Laagje tussen schors en hout. Ook wel harde schil van een peulvrucht
— Verkorting van Helena
— Vertaler; woordvoerder voor anderen
— De stand der edelen
— Reeks van bij elkaar behorende dingen; een paar
— Zwaar stuk timmerhout
— Middel van vervoer
— Slag, die een kort fel geluid maakt

INVULPUZZEL

Als je in deze figuur de woorden volgens de hier gegeven omschrijvingen invult, verschijnen in de drie verticale rijen, die met cirkels aangegeven zijn, namen van levensmiddelen.

1 Lengtemaat
2 Zwelling die ontstaat na stoten of vallen
3 Gewrichtsknobbel
4 Afkorting voor alternatief (betekent: afwisselend, naar keuze)
5 Plant met gespoorde bloemen
6 Toestel voor het geven van alarmsignalen

Alona Wildebras

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassauplein 3, Haarlem. Abonnementsprijs: 30 cent. Losse nummers: 40 cent.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.
Bij betaling van abonnementsgeld: postrekening 682400 t.n.v. Sjors van de Rebellenclub, Haarlem. A.u.b. vermelden: abonnement per post of per bezorger